

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปริศนา
ด่าน
ปีศาจ

อัศจรรย์

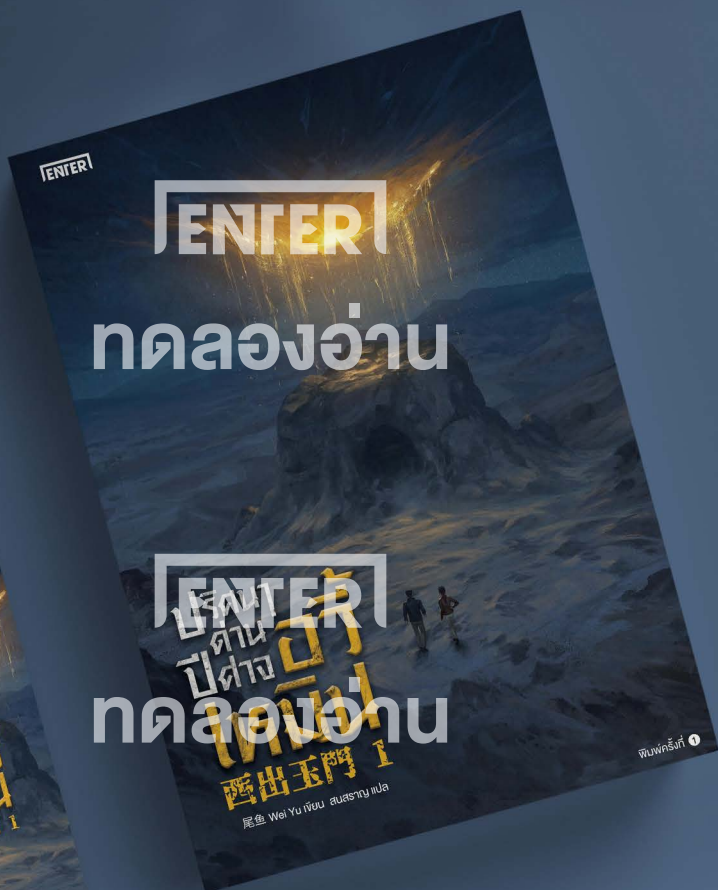
ENTER

โหม่น

ทดลองอ่าน

西出玉門 1

尾鱼 Wei Yu เขียน สนั่นราย แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ผีบนทรายสี่เหลืงสุดตา ท้องฟ้าไพศาล ร้อนระอุยามกลางวันและ
เหนืบนาวถึงกระดูกในยามค่ำคืน ดินแดนที่เต็มไปด้วยธรรมชาติและความเชื่อ
อันเป็นเอกลักษณ์และเรื่องเล่าลึกลับที่ยากจะหาคำตอบ...รวมไปถึงคำตอบ
ที่ยากจะเชื่อ

นี่คือทะเลทราย ดินแดนแห้งแล้งซึ่งเต็มไปด้วยอันตรายและเรื่องราว
มากมาย อีกทั้งยังเป็นธีมหลักในงานเขียนเรื่องนี้ของคุณเหว่ยอวี นักเขียน
คุณภาพที่ฝากผลงานเรื่องดังไว้กับเอ็นเธอร์นิวส์ ทั้ง 'ครึ่งปีศาจชื่อเถิง' และ
'คดีปีศาจแห่งเมืองไคเฟิง' ครั่งนี้คุณเหว่ยอวีก็มาพร้อมเรื่องราวของหนุ่ม
นักผจญภัยคนหนึ่งอย่าง 'ซางตง' ที่ต้องออกเดินทางไปกับ 'เยี่ยหลิวซี'
หญิงสาวลึกลับผู้เต็มไปด้วยปริศนา จนถึงขั้นที่ว่าเจ้าตัวก็ไม่แน่ใจว่าตัวเอง
เป็นใคร! แน่นอนว่าในเมื่อเป็นงานของคุณเหว่ยอวี ความลึกลับน่าขนลุกนั้น
ย่อมขาดไปไม่ได้เลย รับรองว่าถูกใจแฟน ๆ งานของคุณเหว่ยอวีแน่นอน

ดังนั้นอย่ารอช้าเลย เตรียมน้ำดื่มและทาครีมกันแดดให้พร้อม แล้วตาม
ซางตงไปออกผจญภัยในทะเลทรายกันเถอะ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

เหว่ยอวี๋ ผู้คลั่งไคล้เรื่องพิศวงลึกลับมหัศจรรย์ เชื่อว่าโลกนี้มีเรื่องเร้นลับที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ด้วยตาเห็น หลงรักการเดินทางท่องเที่ยว และยิ่งชื่นชอบการสืบสวนผจญภัย แต่ด้วยสังขารไม่อาจจะเสี่ยงอะไรได้ขนาดนั้น จึงขอใช้บรรณพิภพนี้เป็นจุดเริ่มต้นการเดินทาง

ผลงานที่ผ่านมา : ครึ่งปีศาจชื่อเถิง, คดีปีศาจแห่งเมืองไคเฟิง

Wei Yu

ฉันชอบใช้เงินชาวบ้านจัดการเรื่องของตัวเองที่สุด

มีคนบอกว่าตอนกลางคืนท่ามกลางพายุทรายชัดโหม หากคุณ
มองเห็นกำแพงเมืองที่สร้างขึ้นจากดินเหลืองได้รางๆ ละก็ อันที่จริง
นั่นคือวิญญาณของด่านอวี๋เหมิน

บทที่ 1

เมืองซีอัน

กำแพงเมืองโบราณล้อมรอบพื้นที่ใจกลางเมืองซีอัน ที่อยู่ตรงกลางคือหอกลองหอรระฆัง ด้านหลังของหอนี้ถนนสายหนึ่ง ไม่ว่าจะฤดูท่องเที่ยวหรือไม่ ฝนตกหรือว่าแดดออก ที่นี่ก็เต็มไปด้วยอาหารรสเลิศ นักท่องเที่ยวแออัดยัดเยียด

ถนนสายนี้ชื่อถนนหุยหมิน หรือที่ถูกเรียกขานอีกหลายหลาก เช่น 'ถนนสายวัฒนธรรมและอาหารรสเลิศอันโด่งดัง' 'ตัวแทนแห่งซีอัน' หรือ 'จุดท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวห้ามพลาดของซีอัน'

บรรยากาศคึกคัก ทุกตารางนิ้วมีคำดูทองคำ ร้านค้าสารพัดสารพันเบียดเสียดกันอย่างสุดกำลังอยู่บนพื้นที่ที่มีสภาพไม่ต่างอะไรกับปลายเหล็กหมาด หากผิวถนนไม่พอ ก็ขยับขยายเข้าไปภายในตรอกแคบขอแคมีที่ให้วางป้ายไว้บนผิวถนนก็ได้แล้ว ข้อความบนป้ายก็อย่างเช่น 'ห้องพัก ชำใน 15 เมตร' อะไรประมาณนี้

ห่างจากท้ายถนนประมาณเศษหนึ่งส่วนสามมีตรอกแบบที่วางอยู่แห่งหนึ่ง ที่ขายอยู่หน้าปากตรอกคือน้ำบ๊วยเปรี้ยว ที่อยู่ทางด้านบน

มีป้ายเขียนเอาไว้ว่า 'ละครหุ่นเงา แสดงตามเวลาที่กำหนด'

ที่อยู่ต่ำลงมาก็คือป้ายร้านงดงามชวนมอง มีหุ่นตัวละครเงาผู้หญิงตัวหนึ่งประดับอยู่ รูปร่างหน้าตาสะสวยพริ้มเพรา เอวเล็กบาง ถักเปียยาวดำขลับไว้ทางด้านหลัง

นักท่องเที่ยวที่สนใจหรือเดินเล่นจนเหนื่อยแล้วจะยืนถือแก้วน้ำบ๊วยเปรี้ยวอยู่น้ำปากตรอก ชื่อตัวละครใบละลิบหยวนเพื่อเข้าชมการแสดงละครหุ่นเงาสิบนาที่

โรงละครมีขนาดไม่ใหญ่นัก หักเวที่ออกก็จะเหลือพื้นที่แค่สิบกว่าตารางเมตร มีโต๊ะเก้าอี้วางอยู่ด้วยกันสามแถว บนผนังประดับประดาไว้ด้วยหุ่นเงาหลากสี หากนักท่องเที่ยวคนไหนถูกใจ ก็หิ้วพวกมันกลับบ้านได้ในราคาสามตัวห้าสิบบหยวน

คนเชิดหุ่นเงาคือชายชราอายุหกสิบกว่า เส้นผมขาวโพลน แข้งขาไม่สู้ดี ชื่อติงโจว เพราะไม่ค่อยคบค้าสมาคมกับผู้คน จึงทำเพียงนั่งอยู่หลังม่านขาวเรียบแข็งโปร่งแสงที่ขัดด้วยน้ำมันปลาอยู่เป็นเวลาช้านาน สองมือควบคุมหุ่นเงาสองสามตัว พาพวกมันขยับไหวตามจังหวะกลองโกลดแล่นไปตามเส้นเรื่องยอดนิยายในอดีต

บ้างก็ 'พ่อค้าเร่จับสาว' บ้างก็ 'เทพนาจาสำรวจสมุทร'

คืนนี้ละครหุ่นเงาเปิดทำการแสดงตอนหนึ่งหุ่่มตรง ทว่าเพียงหกโมงห้าสิบ ที่นั่งด้านล่างของเวทีก็ถูกผู้คนเข้าจับจองเต็ม

ติงโจวเลิกม่านมองลงไป

ผู้ชมส่วนมากล้วนเป็นพ่อแม่ผู้ปกครองที่จูงลูกหลานมาดู เด็กส่วนใหญ่มักนั่งไม่เป็นสุข ขยับกันไปมาอยู่บนเก้าอี้ ปากก็พร่ำถาม "การ์ตูนจะเริ่มฉายตอนไหน"

ติงโจวเดาได้ว่าหลังจากนี้ไปจะเกิดอะไรขึ้น หลังเริ่มแสดง เด็กพวกนี้ก็จะเริ่มหมดสนุก รู้ว่าละครหุ่นเงาเทียบกับการ์ตูนไม่ได้ ท่ามกลางเสียง

ดังโง่งอ้างเสียงร้องแหบพร่ายากเข้าใจ เด็กพวกนั้นจะพากันโวยวาย
ต้องการออกไปเล่นข้างนอก พวกผู้ใหญ่เอ๋ยปากดำหนิ เด็กเริ่มร้องไห้
อะอะเอ็ดตะโร

ส่วนเขาก็พยายามประคับประคองละครให้ดำเนินไปตามจังหวะ
ท่วงทำนองสมัยเก่าอยู่ท่ามกลางบรรยากาศโกลาหล

แค่คิดก็หมดแรงแล้ว ทว่าชีวิตส่วนใหญ่ของคนเรา แต่ไหนแต่ไร
ก็ชวนอ่อนล้าสิ้นแรงอยู่แล้วไม่ใช่หรือ

ขาดอีกสองนาทีก่อนจะหนึ่งทุ่ม หญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามา

ดิงใจโจใจเด่น

มาอีกแล้ว มาสามวันติดๆ หน้าซำยังหนึ่งทุ่มตรงตลอด

เขาสังเกตเห็นเธอได้ตั้งแต่ครั้งแรก หญิงสาวหน้าตาสะสวย
เส้นผมยุ่งๆ ยาวปรกไหล่ พาดกระเป๋าดำใบสีดำกลางเก๋ากลางใหม่อยู่
บนไหล่ สวมเสื้อเชิ้ตลายสก๊อต กางเกงยีนขาดๆ รองเท้าหนังหัวโต
พื้นยางดิบผูกเชือก แขนเสื้อพับถึงข้อศอก บนแขนกับบนกางเกงมี
คราบน้ำมันเครื่องปรากฏให้เห็น

ท่าทางคล้ายพวกช่างซ่อมหัวรถจักร แต่แน่นอนว่าไม่ใช่

ละครหุ่นงาณี คนที่มาดูเป็นครั้งแรกส่วนใหญ่ล้วนเพราะรู้สึก
แปลกใหม่ ครั้งที่สองอาจเป็นไปได้ว่าเพราะความสนใจ แต่มาครั้งที่สาม
น่าจะเพราะมีวัตถุประสงค์อื่น หนึ่งทุ่มตรงเรื่องที่เล่นทุกครั้งก็ล้วนแต่เป็น
เรื่อง 'พ่อค้าเร่จับสาว' ละครเกี่ยวพาราสีตรงไปตรงมาแบบนี้มีค่าอะไร
ให้ดูซ้ำกัน ยิ่งไปกว่านั้น ตอนช่วงหยุดพัก เขาแอบชำเลืองมองจาก
ขอบม่านลงไปหลายต่อหลายครั้ง พบว่าผู้หญิงคนนั้นอันที่จริงไม่ได้
ตั้งใจดูละครเลยแม้แต่บ่อย

เธอคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม สายตาราวกับต้องการมองทะลุผ่านม่าน
เข้ามา

หลังม่านมีอะไรหรือไง นอกจากแสงไฟต้นกำเนิดกับเครื่องเสียง
แล้วก็มีแต่...เขาเท่านั้น

ติงโจวลุกลี้ลุกกลน

ละครเล็ก แสงไฟสว่างขึ้นอีกครั้ง

คนดูส่วนใหญ่เดินออกจากประตูไปพร้อมเสียงบ่นพึมพำ 'ไม่สนุก'
อาจมีสักสองสามคนที่ยังยืนเลือกหุ่นเงาบนผนัง เตรียมเอากลับบ้าน
ไปเป็นของที่ระลึก

หญิงสาวคนนั้นนั่งนิ่งไม่ขยับ กระเป๋าดำใบแขวนอยู่กับข้อมือแก่อี
มือข้างหนึ่งถูตัวไปมา บนข้อมือเหมือนสักรูปงูไว้รอบๆ หากมองดูเผินๆ
อาจเข้าใจผิดคิดว่าเป็นประจำข้อมือ

ติงโจวกระแอมกระไอ เดินลากขาลงมาจากรอบเวที แสงรั้งทำเป็น
จัดโต๊ะเก้าอี้ ตอนเดินผ่านหญิงสาว เขายิ้มเกรงอกเกรงใจให้เธอเล็กน้อย
ก่อนจะเอ่ยปากถาม "มาเที่ยวหรือ"

"จะว่างั้นก็คงได้"

"เห็นคุณมาส่องสามครั้งแล้ว ทำนองร้องสมัยเก่า ฟังรู้เรื่องหรือเปล่า
เด็กรุ่นใหม่ส่วนใหญ่ไม่ชอบ"

หญิงสาวมองดูม่านที่ดับมีดลง "หุ่นเงาตั้งหลายตัว แต่คุณกลับ
ควบคุมบังคับคนเดียว ร้ายกาจจริงๆ"

ติงโจวพูดถ่อมตัว "ใช่เสียที่ไหนกัน ถ้าไปดูที่ด้านหลังเวที คุณจะ
เห็นว่าเสียงกลองเสียงร้องอะไรพวกนั้นล้วนถูกบันทึกไว้ก่อนแล้ว
คนเชิดหุ่นเงาตัวจริงต้อง 'สองมือโลดแล่นทวารร้อยหมื่น' มือคุมหุ่นเงา
สิบกว่าตัว ทำศึกไม่ลับสนไหนยังจะต้องร้องเคาะทองตีอีก นั่นต่างหาก
ถึงจะเรียกว่าร้ายกาจ...ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไร"

"ฉันทะเยี่ย เยี่ยหลิวซี"

ดิงโจไม่ได้แนะนำตัวเอง เพราะบนตัวบนป้ายล้วนแต่มีชื่อของเขาด้วยกันทั้งนั้น เธอไม่มีทางไม่รู้

เขาชี้ไปยังหุ่นเงาบนผนัง "เอาไปสักสองตัวสิ พวกมันทำจากหนังวัว ขัดจนโปร่งแสง เจาะสลักด้วยมีด เป็นงานทำด้วยมือล้วนๆ งานซับซ้อนแบบนี้ต้องลงมีดถึงสามพันกว่าครั้งกว่าจะได้ หุ่นตัวหนึ่งต้องใช้เวลาทำถึงสองสามวัน ของดีทั้งนั้น"

เขารู้ดีว่าตัวเองกำลังพูดเหลวไหล ตอนนี้มีเครื่องจักรที่ใช้แกะสลักหุ่นเงาหนังโดยเฉพาะ ผลิตได้ครั้งละหลายๆ บั้มหุ่นเงาหนังออกมาได้วันละหลายร้อยตัว ช่างฝีมือที่ยืนด้นหลังขดหลังแข็งบรรจงแกะเจาะสลักมันด้วยมีดที่ละเอียดละน้อยในเวลานี้เรียกว่าเหลือน้อยเต็มที... ทว่าทำการค้ากับนักท่องเที่ยว ไม่ว่าใครก็พูดแบบนี้ด้วยกันทั้งนั้น

เยี่ยหลิ่วซียิ้ม "คุณคงดูออกแต่แรกแล้ว จันฉันพูดตรงๆ เลยกี่แล้วกัน เป้าหมายของฉันไม่ได้มาดูละครหุ่นเงา...ฉันมาที่นี่เพื่อหาคนไต่ยีนว่าข้างตงเป็นหลานของคุณ?"

มือของดิงโจสั่นระริก

คนดูเดินออกไปกันพอสมควรแล้ว แสงไฟสาดอยู่บนหุ่นเงาสีแดงทอหลิ่วเขียวเหลืองแอบปริคอดที่แขวนอยู่บนผนัง ดวงตาเรียวยาวของพวกมันถูกสลักด้วยมีด เบียดเสียดอยู่ด้วยกัน แลดูหลอนหลอกลวงคน

ดิงโจเดินไปที่ข้างประตู แขนป้าย 'หยุดพัก' ก่อนจะลงกลอน

บานประตูปิดกั้นเสียงอีกทีก็ของผู้คนบนถนนหุ่ยหมินไม่อยู่ รวมถึงกลุ่มควันบั้งยาสารพัดด้วย

เขามองไปทางเยี่ยหลิ่วซี น้ำเสียงแผ่วซากรากว่าเมื่อครู่ "คุณมีธุระกับเขา?"

เยี่ยหลิ่วซีบอก "ไต่ยีนว่าเขาชำนาญเรื่องทะเลทรายโกบี เคยขับรถบุกเดี่ยวตะลุยห้วยบู๊ฟัว บางคนเรียกเขาว่า 'เขียวทะเลทราย' คนทั่วไป

พอถึงที่นั่นก็มีแต่ปล่อยตัวตามยถากรรม ทว่าเขากลับเอาตัวรอดจากคมเขี้ยวของทะเลทรายมาได้"

ติงโจวเข้าใจแล้ว "คุณตั้งใจจะเข้าทะเลทราย เลยมหาหาทางตงให้เขาช่วยนำทาง?"

"ใช่แล้ว"

"ฉันคุณรู้หรือเปล่า เมื่อสองปีก่อนเกิดเรื่องกับซางตง หน้าข้ายังเป็นข่าวใหญ่ ถูกคนบนอินเทอร์เน็ตด่าว่าไม่ต่างอะไรกับหมูกับหมา"

เยี่ยหลิวซีเปิดกระเป๋าผ้าใบออก หยิบเอาม้วนนิตยสารออกมาวางลงบนโต๊ะ "ถ้าเรื่องที่คุณจะพูดคือเรื่อง 'คามิเลียสีดำกลางทะเลทราย' ละก็ เรื่องนั้นฉันรู้แล้ว"

สายตาของติงโจวจับจ้องอยู่บนปกนิตยสาร

นั่นเป็นนิตยสารผจญภัยฉบับหนึ่ง หน้าปกเป็นภาพหัวข้อข่าวร้อนบนโลกออนไลน์ ติงโจวเคยอ่านหัวข้อข่าวนั้นมาก่อน มันเป็นกระแสวิกฤตที่สุดในเพจของผู้รักการเดินทางท่องเที่ยวผจญภัยที่ใหญ่ที่สุดในประเทศนานตลอดสองปี

เจ้าของกระแสวิกฤตเป็นนักผจญภัยอาวุโสที่ประสงค์คอยเตือนนักเดินทางรุ่นหลังอยู่ตลอด เขารวบรวมสรุปเหตุหายน่ะครั้งใหญ่ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเหล่านักผจญภัยเมื่อสองสามปีก่อนไว้ 'ไม่ว่าจะเรื่อง 'หายสาบสูญบนเส้นทางเดินเท้าไม่ทั่ว' 'ทางน้ำมรณะซยาเท่อ' 'ขาดการติดต่อบนดินแดนหิมะคานาซื่อ' รวมถึงเรื่อง 'คามิเลียสีดำกลางทะเลทราย'

สองปีก่อน มีกลุ่มนักผจญภัยกลุ่มหนึ่งที่เรียกตัวเองว่า 'คามิเลีย' วางแผนเดินทางไปยังดินแดนไร้ผู้ครอบครองใหญ่ทั้งสี่แห่งในประเทศ โดยมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ห้วปั๊ฟว เรื่องนี้กลายเป็นข่าวโด่งดัง มีการติดต่อขอสัมภาษณ์จากสำนักข่าวต่างๆ และคนที่ได้รับการว่าจ้างให้ทำหน้าที่นำทางก็คือซางตงนั่นเอง

คืนเกิดเหตุ อันที่จริงพวกเขาเพิ่งเดินทางเข้าทะเลทราย แม้แต่ชายขอบห้วยภูฟ้าก็ยังไม่ทันได้เฉียดผ่าน...บล็อกเกอร์อย่างเป็นทางการของกลุ่ม 'คามิเลีย' ได้ส่งข่าวออกมา ใจความสำคัญเกี่ยวข้องกับการตั้งแคมป์ที่ตั้งในคืนนั้น บอกว่าหัวหน้ากลุ่มคามิเลียกับช่างตงสองคน ถกเถียงกันอย่างเอาเป็นเอาตาย เพราะหัวหน้ากลุ่มคิดตั้งแคมป์พักตรงจุดที่พวกเขาอยู่ในเวลานั้น แต่ช่างตงกลับยื่นกรานให้เดินทางต่ออีกสองชั่วโมงแล้วค่อยไปตั้งแคมป์หยุดพักแถวเนินทรายเอ่อโถว (เนินทรายหัวหาน)

ความคิดเห็นของสหายนักผจญภัยออนไลน์จำนวนมากเทไปทางช่างตง

'รักหมี่ไม่กลับบ้าน : ช่างตงเป็นถึง 'เชี่ยวชาญทะเลทราย' ประสบการณ์เต็มเปี่ยม แนน้อยแล้วควรฟังเขา ส่วนพวกไม่มีประสบการณ์ทางที่ดีควรหุบปากเลิกพูดเหลวไหลได้แล้ว'

'ข้าคือเจ้าชายซาอูดีอาระเบีย : นักท่องเที่ยวบางคนในหัวมีก็แต่สมองลา แคเคยไปทะเลทรายมาน้อยเดี๋ยวก็คิดว่าตัวเองเดินทางกลางทะเลทรายได้แล้ว แนนอนว่าควรฟังช่างตง ชาวบ้านเคยตะลุยห้วยภูฟ้ามาแล้ว ขนาดอวีจูนซุ่น* ที่ว่าแน่ก็ยังเดินออกมาไม่ได้ด้วยซ้ำ'

'ผักชีไปตาย : ฟังช่างตงรับรองไม่ผิด ชาวบ้านเป็นมืออาชีพในใจผม เขาคือเจ้าชายทะเลทรายเหมือนกับจ้าวจื่ออวิน**'

* อวีจูนซุ่น เป็นชาวเชียงไฮ้ เดินทางด้วยเท้าเพียงลำพังตลอดทางหลวงสายชนงั่ง ชิงจั่ง ชินจั่ง เตียนจั่ง จงหนี่สำเร็จเป็นคนแรก เสียชีวิตลงที่ห้วยภูฟ้าในเดือน 6 ปี 1996

** จ้าวจื่ออวิน เป็นชาวซานตง เป็นนักผจญภัยและนักสำรวจแหล่งที่มีชื่อเสียง อุทิศตนอยู่กลางแ่งนานถึงสี่สิบกว่าปี ไม่เพียงค้นพบแหล่งแร่จำนวนมาก หากยังสำรวจดินแดนไร้ครอบครัวครองจำนวนมากไว้อย่างละเอียดแม่นยำ

คืนนั้น ไม่ว่าใครก็นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ พายุทรายที่พบเจอได้น้อยครั้ง จะโถมกระหน่ำเข้าใส่พื้นที่ราบเนินทรายที่พวกเขาตั้งแคมป์อยู่ หายนะที่เกิดขึ้นคร่าชีวิตผู้คนไปแทบสิ้น

นอกจากข้างตงแล้ว คนที่เข้าร่วมเดินทางทั้งสิบแปดคนล้วนประสบ หายนะ หน้าซ้ำการเคลื่อนตัวของเนินทรายยังเป็นไปอย่างรุนแรง ภายในคืนเดียวร่างและแคมป์ที่พักล้วนถูกฉีกเคลื่อนออกจากตำแหน่งเดิม ไปไกลหลายร้อยเมตร ทำให้การค้นหาร่างของผู้เสียชีวิตประสบความ ล้มเหลว

นับแต่นั้นภาพโพรไฟล์ของบล็อกทีมคามิเลียก็กลายเป็นสีดำ ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ อีก

พอเกิดเรื่องถึงชีวิตคน ชาวก็แพร่สะพัดกลายเป็นประเด็นร้อน ในสังคมขึ้นมาทันที จำนวนผู้ที่สนใจทวีเพิ่มเป็นเท่าตัว

เรื่องราวยังไม่จบ หลังจากนั้นอีกสองวัน คนที่บอกว่าตัวเองรู้ ชาววงในก็แปะกระทู้ โยนระเบิดลูกใหญ่ออกมา

'การเดินทางไปหาลูกพี่ของกุ่มคามิเลีย นอกจากคนนำทางแล้ว ก็ยังมีสมาชิกในทีมอีกสิบเจ็ดคน แต่จำนวนผู้ประสบภัยกลับมีด้วยกัน สิบแปดคน ในเมื่อข้างตงยังมีชีวิตอยู่ แล้วคนที่เกินมาอีกคนหนึ่งเป็นใคร'

'ข้างตงทำไมถึงยืนกรานจะเดินทางต่ออีกสองชั่วโมง การตัดสินใจ ของเขาเกิดจากการคำนึงถึงความเหมาะสมในการเดินทางและความ ปลอดภัยในการตั้งแคมป์จริงจั่งหรือ'

ผู้คนบนอินเทอร์เน็ตต่างพากันโกรธแค้นเมื่อพบว่าคนที่เพิ่มขึ้นมา อีกคนหนึ่งนั้นเป็นแฟนสาวของข้างตงที่ชื่อว่าซ่งยาง และเหตุผลที่ข้างตง ยืนกรานจะไปเนินทรายเอ่อโถวนั้นก็เพราะว่าที่นั่นมีหินกุหลาบทะเลทราย

โผล่พ้นผืนทรายออกมาเป็นจำนวนมาก เขาคิดจะไปขอสั่งงานแต่งงาน
ที่นั่น

เสียงก่นด่าจากทั่วทุกสารทิศดังก้อง โหดร้ายยิ่งกว่าพายุทราย
กลืนกินชาวตงสิ้นภายในชั่วพริบตา

ติงโจวถามเยี่ยหลิวซี "ในเมื่อรู้เรื่อง 'คามิเลียสีดำ' แล้ว คุณยัง
คิดจะจ้างชาวตงให้นำทางไปอีกันหรือ"

เยี่ยหลิวซีไม่รู้สึกละอายใจตรงไหน "ให้เขานำทางก็เพราะ
เห็นในความสามารถของเขา ถึงจะเคยทำผิดพลาดก็ไม่ได้แปลว่าเขา
ไม่มีความสามารถ"

ติงโจวบอก "งั้นก็ตามมา"

เขาค้อมกาย เดินกระแอมกระไอไปตลอดทาง พาเยี่ยหลิวซีเข้าไป
ที่หลังเวที

หลังเวทีแออัดคับแคบ นอกจากใช้เป็นเวทีเชิดหุ่นเงาแล้วยังมีการตี
ไม้กระดานกันห้องขนาดเล็กขึ้นอีกหลายห้อง ติงโจวเดินไปหยุดอยู่
หน้าประตูห้องเล็กสุดที่อยู่ปลายทาง หยิบกุญแจออกมาไขประตู

ทันทีที่ประตูเปิดกลิ่นราอับชื้นก็พุ่งปะทะใบหน้า ด้านในมืดสนิท
มองไม่เห็นอะไรนอกจากแสงสะท้อนสีขาวยบนกระຈกเล็กๆ บานหนึ่ง
เท่านั้น

ขณะที่เยี่ยหลิวซีกำลังคิดจะพูดอะไรบางอย่าง ติงโจวก็กระตุกเชือก
เปิดสวิตช์ไฟ

ภายใต้แสงไฟสีเหลืองสลัวๆ เธอมองเห็นทุกอย่างกระจ่างชัด กระຈก
เล็กๆ บานนั้นอันที่จริงคือกรอบรูปกรอบหนึ่ง ที่อยู่ภายใต้กรอบสีดำคือ
ภาพถ่ายขาวดำใบหนึ่ง เป็นภาพของชายหนุ่มอายุยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปี
หน้าตาหล่อเหลา ทว่าแววตาลับมีเพียงความสิ้นหวัง

ที่อยู่หน้าภาพถ่ายคือกระถางรูป ด้านในคือกองขี้เถ้าตื้นๆ นอกจากนี้นี้ยังมีถ้วยกระเบื้องเล็กๆ อีกสองใบ ใบหนึ่งบรรจุข้าวสาร ส่วนอีกใบบรรจุธูปใส่ลูกอมคุกกี้ขนาดเล็กที่กองอยู่ด้วยกันจนเต็ม

ช่างตงตายแล้ว?

ดิงโจวบอก "ทำคนตายไปสิบแปดคน โลกทั้งโลกล้วนกันด่าเขา ไม่ใช่แค่ด่าเขา แต่ยังด่าไปถึงขงยางว่าเป็นหญิงแพศยาด้วย ซ่างตงขายทรัพย์สินทั้งหมด หลังไหว้วานให้คนเขาไปคดีใช้ให้กับญาติของผู้ตายเสร็จ เขาก็แะมาหาผม"

เขาพักอยู่กับดิงโจว วนๆ ไม่พูดไม่จา เอาแต่นั่งเหม่ออยู่ทางด้านล่างของเวทีเป็นชั่วโมงๆ ดุติงโจวเซ็ดหุ่นเงารอบแล้วรอบเล่า จ้องมองดูหุ่นเงาไร้ชีวิตพวกนั้น ฟังท่วงทำนองโบราณเนิ่นนาน น้ำตาอาบองใบหน้า

สามเดือนต่อมาหลังเที่ยงคืนของคืนหนึ่ง ซ่างตงกริดข้อมือตัวเองอยู่ในห้อง เลือดนองเต็มพื้น ไหลออกนอกประตูไปจนถึงทางเดินหลังเวที

วันนั้นดิงโจวตื่นแต่เช้า ภายใตแสงอาทิตย์ยามเช้าเขามองเห็นลูกกรงทางเดินบ้านเต็มไปด้วยของเหลวสีแดง เขาตกใจ นี่มันอะไรกัน...

เยี่ยหลิวซีกระซิบเสียงแผ่ว "นี่ไม่ถึงจริงๆ..."

เธอขยับขึ้นหน้าก้าวหนึ่ง นิ้วลูบไปบนขอบกระถางรูป ยกมันขึ้นดูที่อยู่บนนิ้วของเธอคือคราบฝุ่นหนา

แมงมุมตัวหนึ่งที่กำลังถักทอใยอยู่ยังมุมหนึ่งของโต๊ะบูชาตกใจ มันขยับขาเรียวยาวรวดเร็ว ใยแมงมุมที่ฉาบไว้ด้วยแสงสีเงินสายไหม

เยี่ยหลิวซีติดนิ้ว พนมเป่าฝุ่นบนนิ้ว "ดูว่าคุณคงไม่ได้เช่นไหว้หลานคนนี้สักเท่าไร"

ดิงโจวสีหน้าเย็นชา "ชาวบ้านไว้วางใจให้เขานำทาง แต่เขากลับ

ทะนงตนคิดว่าตัวเองมีประสบการณ์ ผลลัพธ์ที่ตามมาร้ายแรงแบบนี้ ผมเองก็รู้สึกเหมือนกันว่าเขาสมควรตายแล้ว ในรายงานข่าว คนที่เสียชีวิตบางคนเพิ่งได้เป็นพ่อคนด้วยซ้ำ ต่อให้เขาตายอีกสักหลายหน ก็ชดใช้ความผิดบาปที่ก่อไว้ไม่พอ"

เยี่ยหลิขีถอนหายใจ "คุณพูดแบบนี้ก็ไม่ถูก สถานที่อย่างทะเลทราย ไม่ว่าใครก็คาดการณ์อะไรไม่ได้ทั้งนั้น..."

เธอถอยออกมา

ดิงโจเปิดประตูลงกลอน พาเยี่ยหลิขีเดินออกมา "คุณเยี่ย คุณคงต้องไปหาคนอื่นแล้ว แต่ผมขอเตือนคุณไว้อย่าง ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าไปเลย ทะเลทรายอันตรายขนาดนั้น มีแต่มันเท่านั้นที่กินคน ไม่มีคนกินมัน สมญานาม 'เขี้ยวทะเลทราย' อะไรนั่นน่าขนลุกแท้"

เยี่ยหลิขียิ้ม เธอชักเท้าเดินลงจากบันไดไปอย่างรวดเร็ว คว้ากระเป๋าผ้าใบขึ้นเปิด หยิบเอาจดหมายด่วนฉบับหนึ่งออกมายื่นส่งให้ดิงโจ

ดิงโจประหลาดใจ "นี่อะไร"

เขาถามพลางพลิกดูของจดหมาย ไม่มีตราประทับ ไม่มีป้ายฉลาก คงเอาไว้ใส่ของแค่นั้น

เยี่ยหลิขีบอก "ด้านในมีของบางอย่าง คุณค่อยๆ ดูเอา ตอนฉีกก็ระวังหน่อย อย่าทำมันขาดเขี้ยว ฉันไปละ หลังพ้นจากตรอกไป ฉันจะมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ ถ้าคุณอยากไล่ตามก็วิ่งกวดให้เร็วหน่อย"

ดิงโจรู้สึกประหลาดใจ "ทำไมผมต้องไล่กวดคุณด้วย"

เยี่ยหลิขีสะพายกระเป๋าขึ้นไหล่ พักพิงเปิดไปที่ซองจดหมายฉบับนั้น "นั่นก็แล้วแต่คุณ อยากตามก็ตาม ไม่อยากตามก็ช่าง"

เธอเปิดประตู

บรรดาผู้ชมที่ซื้อตั๋วรอบใหม่แล้วต่างรอจนแทบหมดความอดทน

พอเห็นประตูเปิดก็ส่งเสียงอะอะมะเหม่งกรูกันเข้าไปข้างใน เยี่ยหลิวซี
เดินย้อนฝูงคนออกมา เเงอร่างหายลับไปอย่างรวดเร็ว

ติงโจวแคะซองจดหมาย

ของที่อยู่ด้านในคืออะไรกันแน่ ดูจากน้ำหนักแล้วมันไม่ใช่ของ
มีน้ำหนักอะไร หน้าซำยังดูแบนๆ น่าจะเป็นกระดาษแผ่นหนึ่ง

พอดึงออกมาดูเขาก็พบว่าที่อยู่ด้านในเป็นซองจดหมายที่ทำจาก
กระดาษคราฟต์ซองหนึ่ง

เขาแคะมันออก สอดมือล้วงเข้าไป ที่เขาหยิบออกมาได้คือ
ซองจดหมายสีขาวขนาดกลางอีกซอง

ติงโจวเริ่มหุดหิด ใสซองจดหมายซ้อนกันชั้นแล้วชั้นเล่าแบบนี้
คิดล้อเขาเล่นหรือไง

ยังดีที่สุดท้ายก็มีซองอยู่ในซองจดหมายสีขาวนั้น

จากที่สัมผัสได้ในซองน่าจะเป็นภาพถ่ายใบหนึ่ง เขาดึงมันออกดู
เพียงหนึ่งถึงสองวินาที หูของติงโจวก็ไม่ได้ยินเสียงใดๆ อีก หาก
กลับได้ยินเสียงที่อยู่ไกลโพ้น พายุทรายซัดโหม ธารน้ำแข็งปริแตก
ก้อนหินถล่ม

ติงโจวพุ่งตัวออกไป

นานมากแล้วที่เขาไม่ได้ออกจากบ้าน จนลืมหมดสิ้นว่าถนนสายนี้
ผู้คนเบียดเสียดขนาดไหน ทันทีที่ออกพ้นจากปากตรอก เขาก็แทบจะชน
เข้ากับบรรดานักท่องเที่ยว โชคดีที่เขาเจียนล้ม ที่ปรากฏอยู่เต็มสองตา
คือแผงลอย ร้านค้า แม้แต่พื้นที่กลางถนนก็ยังถูกยึด เสียงร้องตะโกน
ดังขึ้นๆ ลงๆ แสงจากแฟลชกล้องถ่ายรูปสว่จวบไม่หยุด

กว่าจะยืนนิ่งอยู่กับที่ได้ก็ไม่ใช่ง่าย รอบด้านเต็มไปด้วยผู้คน
ทุกหนแห่งล้วนมีแต่ใบหน้าที่กับแผ่นหลังที่ถูกแสงไฟหลากสีกรีดเฉือน
แลดูพิลึกพิลั่น

เสียงคนไม่ต่างอะไรกับงู เลื้อยลามมุดเข้าไปในหู บ้างก็โอดครวญ ตาแก่นนี้คงบ้าไปแล้ว บ้างก็เร่งรีบบอกให้ถอยออกไปห่างๆ อย่าได้มา หกหลัมทำพวกเขาลำบากเดือดขาด

ติงโจวยืนอยู่ท่ามกลางผู้คนขวักไขว่ ตะโกนก้อง "เยี่ยหลิวซี!"

ไม่มีเสียงขานตอบ

เสียงอะอะมะเหิงไม่ต่างอะไรกับคลื่นในมหาสมุทร ยิ่งดึกคลื่น ก็ยิ่งสูง

คนขายตัวที่ชื่อเสี่ยวเหอกำลังวุ่นวายกับการปลอบใจเหล่าผู้ชมที่ เริ่มหมดความอดทน พอเห็นติงโจวเดินกลับเข้ามา เขาก็รีบขึ้นไปปรับหน้า ยังไม่ทันได้เอ่ยปากเร่งเร้าอะไร ติงโจวก็นิ่งพุดขึ้นเสียก่อน "คืนค่าตัวไป"

เขาเดินลักประตูเดินเข้าไปด้านใน เฝ้ายหน้ากับสายตาแปลกประหลาด เต็มห้อง ติงโจวเดินตัวแข็งผ่านเวที มุดเข้าไปทางด้านหลัง ก่อนจะ หายเข้าไปภายในห้องนอนเล็กแคบของตนเอง หย่อนก้นนั่งลงบนเตียง

เสียงอะอะไววายวนนอกประตูลั่นดัง ปนอยู่กับเสียงขอโทษขอโพย ของเสี่ยวเหอ ติงโจวนั่งนิ่งอยู่กับที่ จู่ๆ เขาก็ตื่นมือจับผมตัวเอง ดึงวิกผมทั้ง กระชากยางซิลิโคนยับเยินเป็นชั้นๆ บนใบหน้าออก

คืนเงิน คืนตัว ก่นด่า ในที่สุดเสี่ยวเหอก็อพยักหน้าค้อมเอวส่งแขก คนสุดท้ายออกไป

หลังจากนั้นเขาก็รีบมุดเข้ามาที่หลังเวที ตะโกนเรียก "พี่ตง..."

คำพูดที่เหลือถูกกลืนกลับลงคอ ขางตงนั่งอยู่ที่นั่น วิกผมสีขาว ถูกโยนทิ้งลงบนพื้น หนึ่งยางซิลิโคนบนใบหน้าบางส่วนถูกฉีกทิ้งไปแล้ว เหลือเพียงบางส่วนที่ยังติดค้างอยู่ หนวดเคราปลอมมยุ่งเหิง แลดูดูดัน แปลกประหลาด ไม่ต่างอะไรกับซอมบี้ที่ใบหน้าห้อยตก

นี่มันอะไรกัน

เสียวเหออยู่กับติงโจวมานานแล้ว ติงโจวเซิดหุ่นเงา เสียวเหอรับหน้าที่โฆษณาปาวประกาศ ต้อนรับแขก จัดหาวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ และเพราะที่นี่เป็นแหล่งท่องเที่ยว มีปริมาณนักท่องเที่ยวมากโข ถึงจะไม่กล้าบอกว่ามีกำไรกำไร แต่ก็ใช้ชีวิตได้อย่างไม่มีปัญหา

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังมีเรื่องให้กังวล ติงโจวอายุมากแล้ว สุขภาพหรือก็ไม่สู้ดี ไม่ต่างอะไรกับใบไม้เหลืองกรอบที่เกาะอยู่บนกิ่งไม้ในฤดูใบไม้ร่วง พร้อมจะหล่นร่วงกลายเป็นปุ๋ยบำรุงดินได้ทุกเมื่อ

สองปีก่อน ชางตงหลานชายของติงโจวจู่ๆ ก็บากหน้ามาหาเขาที่นี่ เสียวเหอเพราะมัวแต่สาละวนอยู่กับการเก็บเงินแต่งเมีย เลยไม่เคยสนใจข่าวสารอะไรและไม่ค่อยอยากท่องโลกอินเทอร์เน็ต ดังนั้นเรื่อง 'คามิเลียสีดำ' อะไรนั้นเขาจึงไม่เคยได้ยิน รู้สึกก็แต่ชางตงทำตัวแปลกประหลาด อายุก็เท่านี้แล้ว ความสามารถหรือก็มี แต่กลับไม่ทำงานทำการ วันๆ เอาแต่ซึ่มกะทือ หลายวันผ่านพ้นแต่คำพูดสักประโยคกลับไม่มีออกจากปาก หน้าซำยังไมยอมออกจากห้อง ทำตัวราวกับเป็นแวมไพร์กลัวแสงอาทิตย์

ติงโจวเองก็เตือนชางตง 'หาอะไรทำสักหน่อยเถอะ จะได้เบี่ยงเบนความสนใจไปที่เรื่องอื่นบ้าง อย่าเอาแต่คิดถึงเรื่องเลวร้ายพวกนั้น'

หลังจากนั้นชางตงก็เริ่มฝึกเล่นหุ่นเงา โดยมีติงโจวเป็นคนสอนวิธีควบคุมเชือก บังคับให้หุ่นเงาพวกนั้นวิ่ง ยืน นั่ง ขวยคว่ำ กลิ้ง พลิกตัวหมุน จูโจมสวนกลับ บางครั้งก็แกะแผ่นหนังเอง ใช้มีดเจาะสลักดวงตาคู่สวย ดอกท้อ ตราสวัสดิกะ ใช้ตะเกียงแอลกอฮอล์ละลายสีย้อมแต่งแต้มสีสันลงไปตอนยังร้อนอยู่

เสียวเหอแอบนึกยินดี รู้สึกว่าในที่สุดติงโจวก็มีผู้สืบทอดเสียที

เชิดละครหุ่นงาเน่เดิมก็ไม่ว่าเป็นต้องได้รับการฝึกฝนอย่างเป็นทางการอะไร คนดูสมัยนี้ที่มาดูแบบจริงจังมีอยู่แค่หยิบมือ ส่วนใหญ่ก็แค่มาดูเอาสนุกเท่านั้น ยิ่งพวกมืออาชีพยิ่งแทบไม่เห็น...ชาวตงเรียนรู้อะไรได้แบบนี้วันหน้าย่อมเปิดโรงละครเลี้ยงปากท้องได้

หนึ่งปีก่อน ดิงโจวป่วยเสียชีวิต โรงละครแขวนป้าย 'หยุดพัก' สองสามวัน ด้วยเพราะกลัวส่งผลกระทบต่อธุรกิจ เลยไม่ได้มีการไปวประกาศออกไป หลังเสร็จสิ้นงานศพ ขณะที่เสี่ยวเหอกำลังคิดว่า จะเอ่ยปากกับชาวตงยังไง ใครจะไปรู้จู้ๆ อีกฝ่ายกลับเอ่ยปากเสนอตัว บอกจะช่วยคลี่คลายสถานการณ์ให้ชั่วคราว

เสี่ยวเหอดีใจออกนอกหน้า ทว่าหลังจากนั้นการปรากฏตัวขึ้นบนเวทีแสดงของชาวตงก็ทำเอาเขาตะลึงพรึงเพริดทำอะไรไม่ถูก

ชาวตงรื้อเอาพิมพ์ปฐมนิเทศหน้าคนออกมา หลังจากนั้นก็นำไปหาซื้ออย่างซื่อสัตย์สำหรับงานเมกอัพที่ใช้ในวงการภาพยนตร์ สวมวิกผมติดหมวดเคราปลอมลงไป ปลอมตัวเป็นชายชรา สวมใส่เสื้อผ้าเก่าที่ดิงโจวทิ้งไว้ แม้แต่ท่าเดินลากขาก็ยังเหมือนดิงโจวไม่มีผิดเพี้ยน

แรกๆ ฝีมือแปลงโฉมของเขายังไม่สู้ดีนัก หากสังเกตดูดีๆ จะพบว่ายังมีข้อบกพร่องอยู่หลายจุด แต่เพราะไม่ได้ออกไปพบปะผู้คน ทำเพียงเชิดหุ่นอยู่หลังม่านจนการแสดงจบสิ้น จึงไม่มีใครสังเกตเห็นว่าชายชราที่อยู่หลังม่านรูปร่างหน้าตาเป็นยังไงกันแน่ หน้าข้ายังมีผู้ชมบางคนบอก 'คนแก่คนนี้เป็นมือไม่เลวเลยจริงๆ ตัวคนเดียวเชิดหุ่นงาตั้งสามตัว'

เสี่ยวเหอไม่ใช่พวกซี้สงสัย เพียงไม่นานเขาก็ยอมรับเรื่องนี้ได้ คนเราทุกคนล้วนแต่มีนิสัยแปลกประหลาดด้วยกันทั้งนั้น ชาวตงเองก็ทำตัวพิลึกพิลั่นมาแต่ไหนแต่ไร เรื่องนี้ก็ปล่อยไปเถอะ อีกอย่างคิดปิ่นเผ่ายังไงก็ดูสุขุมเยือกเย็นกว่าคนหนุ่ม ใช้โฆษณาได้ อีกทั้งยังส่งผลดีต่อธุรกิจด้วย

นานวันเข้าฝีมือแต่งหน้าของซางตงก็ไม่ต่างอะไรกับทักษะควบคุมหุ่นเงาที่ตีวันดีคืน หน้าซำยังจงใจกดเสียงให้ทุ้มต่ำเหมือนคนแก่อีก แต่ถ้าจะบอกว่าเขาปลอมตัวเป็นคนแก่เพื่อการค้า หลังปลอมตัวเสร็จ เขาก็น่าจะถอดเมกอัพพวกนั้นทิ้ง แต่ตรงกันข้าม ไม่ว่าจะมีกินข้าวนอนหลับ เขาล้วนปล่อยมันไว้อย่างนั้น นอกจากเริ่มชำรุดแล้วเท่านั้นเขาถึงจะลงมือทำใหม่

เสี่ยวเหอเคยเตือนเขา 'พี่ตง ปลอมเมกอัพพวกนี้อยู่บนหน้านานๆ เดี่ยวรอยย่นพวกนั้นจะกลายเป็นจริงเข้าหрок ผู้ชายสมัยนี้มีใครบ้าง ไม่ดูแลผิวพรรณ ทำแบบนี้ไม่ดีต่อผิวหน้า สิวจะเห่อเองง่ายๆ...'

ต่อมาเขาก็เลิกพูด เพราะพูดไปก็ไม่มียประโยชน์ ยังมีอีกเหตุผลหนึ่ง คือตอนซางตงแต่งตัวเป็นคนแก่ เขาจะทำตัวเป็นปกติ รู้จักคุยเล่น หัวเราะ แต่พอถอดเมกอัพออก สีหน้าเขาก็จะกลับกลายเป็นซีมกะทือ ขวนขวัญผวา

สภาพเมกอัพฉีกขาดของซางตงที่ปรากฏต่อสายตาในเวลานี้ทำเอาเสี่ยวเหอขนหัวลุก

เสี่ยวเหอถามอย่างระมัดระวัง "พี่ตง เกิดอะไรขึ้น"

ซางตงกลัดกลุ้มอยู่เป็นนานกว่าจะเอ่ยปาก "ก่อนหน้านี้นายไปเที่ยวตุนหวงมาใช่หรือเปล่า"

"ใช่"

ก่อนหน้านี้เสี่ยวเหอเคยพาแฟนสาวกับว่าที่พ่อตาในอนาคตไปเที่ยวแถวๆ ถ้าโมเกา หลังเที่ยวถ้าโมเกาเสร็จพวกเขาก็ไปเที่ยวสันเขาทะเลทราย ต่อด้วยกำแพงเมืองชั้นนอก (ฮั่นฉางเจิง) เขาเอาแต่ส่งภาพให้เพื่อนรัวๆ

"นายลองดูภาพนี้"

เสี่ยวเหอรับภาพไปดู เขากวาดตามองผ่านๆ "โห นี่มันภาพโฟโต้ช้อป

หรือภาพจากหนังสือของขวัญกันแน่ เหมือนจริงชะมัด"

ที่อยู่บนภาพถ่ายคือภาพพระยะใกล้ของกลางสันเขาทะเลทรายที่ถูกลมกัดเซาะหรือที่รู้จักกันในนามหย่าตัน เป็นรูปร่างคล้ายหัวเรือที่ถูกฝังอยู่ด้านบนคือหญิงสาวคนหนึ่ง ร่างของเธอคล้ายอกโผล่ทะลุดินออกมา รูปร่างหน้าตาต่างดงาม ใบหน้าซีดขาว มือทั้งสองทับซ้อนอยู่บนอก คล้ายภาพสลักฝาผนังที่ฝังติดอยู่กับตัวเรือ ดวงตาเบิกกว้าง เส้นผมปลิวไสวอยู่กลางสายลม

ทว่ายิ่งดูนานกลับยิ่งอัปลักษณ์

ช่างตงถาม "รู้หรือเปล่าว่าภาพนี้ถ่ายที่ไหน"

สำหรับเสี่ยวเหอแล้วสันเขาทะเลทรายไม่ว่าจะถูกไหนก็เหมือนกันหมด "ที่หมวกุ่ยเจิง (เมืองผี) มั้ง สันเขาถูกนี้รูปร่างคล้ายเรือ ไม่น่าว่าอาจจะเป็นที่ซีไห่เจียนดู่ย (กองเรือรบซีไห่) ก็ได้"

ซีไห่เจียนดู่ยเป็นสันเขาทะเลทรายที่มีชื่อเสียงของหมวกุ่ยเจิง พวกมันถูกลมกัดเซาะเรียงเป็นแนว คล้ายกองเรือรบที่พร้อมเคลื่อนขบวน

ช่างตงพึมพำ "ลักษณะภูมิประเทศแบบนี้ในประเทศไม่ได้มีแค่ที่หมวกุ่ยเจิง ที่อยู่ในภาพดูคล้ายที่หลงเจิง (เมืองมังกร) มากกว่า"

หลงเจิงคือที่ไหน ขณะที่เสี่ยวเหอกำลังคิดจะถาม มือถือเขาก็ดังขึ้น พอหยิบขึ้นดูเขาก็พบว่ามันเป็นเบอร์ที่ไม่รู้จัก

เพื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ธุรกิจ เบอร์ของเสี่ยวเหอจึงถูกแขวนไว้ตามเว็บไซต์การท่องเที่ยวต่างๆ ไม่เว้นแม้แต่บนตัว จึงมักมีโทรศัพท์จากนักท่องเที่ยวติดต่อสอบถามเข้ามาเป็นประจำ

หลัง "ฮัลโล" ออกไปสองที เขาก็ยื่นโทรศัพท์ส่งให้ช่างตงอย่างแข็งๆ "พี่ตง เขาบอกว่า...ให้พี่รับสาย"

แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยมีคนโทรหาช่างตงผ่านทางเขา นี่นับเป็น

ครั้งแรกในประวัติศาสตร์

ซางตงรับสาย ที่ดังมาจากปลายสายอีกด้านเป็นเสียงเย้ยหยันของหญิงสาวคนหนึ่ง

"เย้ยหลิวซี?"

เสียงของเย้ยหลิวซีระคนไฉ่ซึ่งน้ำเสียงหยันเย้ย "ไล่ตามไม่ทันเพราะแต่งตัวเป็นคนแก่จนติดเป็นนิสัยไปแล้วใช่หรือเปล่า แชนซาก็เลยไม่คล่องแคล่วเหมือนเก่า"

"คุณเป็นใครกันแน่ แล้วภาพนั้นมันอะไร"

"คุณคิดว่าฉันจะตอบคุณผ่านทางโทรศัพท์?"

ซางตงเงยไปชั่วขณะ "คุณบอกว่าคุณต้องการคนนำทาง ผมตกลงรับปาก"

เย้ยหลิวซีหัวเราะคิกคัก

"ซางตง คุณเลิกทำงานนี้มาตั้งสองปีแล้ว ใครจะรู้ว่าเชี่ยวชาญของคุณยังใช้การได้อยู่หรือเปล่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ฉันให้เวลาคุณหนึ่งสัปดาห์ ถ้าคุณหาฉันพบ นั่นแปลว่าคุณยังมีสมองอยู่ พวกเราร่วมมือทำงานเล็กๆ น้อยๆ ด้วยกันได้ แต่ถ้าหาไม่พบ คุณก็ถอดหุ่นเงาของคุณต่อไปก็แล้วกัน"

เย้ยหลิวซีวางสาย

อันที่จริงเธอไม่ได้ไปไหนไกล แค่ซ่อนตัวอยู่บนรถตู้ขนาดเล็กสีขาวที่จอดอยู่ท้ายถนนเท่านั้น ที่อยู่บนที่นั่งข้างคนขับคือกองอาหารที่เธอซื้อจากร้านค้าบนถนนหุ่ยหมิน มีทั้งขนมถั่วแดง น้ำทับทิม นมโยเกิร์ต ยังมีเนื้อพะหยังสับกว่าไม้นึ่งพลาสติกอีก

แทนที่จะรีบหยิบกิน เธอกลับขยับกระจกภายในรถลง ปิดเปิดอายุไลเนอร์ไม่มียี่ห้อที่เพิ่งซื้อใหม่ ลงมือส่องกระจกเขียนขอบตา

มือหนึ่ง ไม่มีสั่น พอถึงหางตา เดิมเธอตั้งใจจะตวัดขึ้น แต่มือกลับ
ลากออกไปคล้ายเคยชิน

เยี่ยหลิขีใจเต้น พยายามปล่อยไปตามความรู้สึก

ร่าง ยก ถม บิด เกือบ เพียงไม่นานหางตาของเยี่ยหลิขีก็เหมือนมี
แมงป่องตัวเล็กๆ ปรากฏขึ้น หางของมันยกสูง ไม่ต่างอะไรกับหงส์แดง
สยายปีกเปี่ยมพลังกำลัง ขอบบนล่างทั้งสองไม่ต่างอะไรกับกำไลใหญ่
คล้ายพร้อมจะควักเอาตาของเธอออกมาได้ทุกเมื่อ

เยี่ยหลิขีส่งเสียง "อืม" อยู่ในลำคอที่หนึ่งก่อนจะโยนอายไลเนอร์ทิ้ง
หยิบเอาสมุดบันทึกเล่มเล็กกับปากกาออกมาจากกระเป๋าผ้าใบ เปิดไป
หน้าใหม่ เธอคาบปากกามาไว้ เขียนข้อความประโยคหนึ่งลงบน
สมุดบันทึก

'वादแมงป่องได้ไม่เลย'

หลังเขียนเสร็จเธอก็โยนสมุดทิ้ง หยิบเอาเนื้อแพะย่างออกมาจากถาด
ลงมือกินเป็นจังหวะไม่เร็วไม่ช้า

เนื้อแพะพอเย็นก็จะมีกลิ่นสาบ ไม่ว่าเครื่องเทศมากสักแค่ไหน
ก็กลบกลิ่นไม่อยู่ ไม่เหมือนแพะจากด่านจยาอวิที่ต้มน้ำที่ละลายมาจาก
ภูเขาหิมะฉีเหลียน กินหยา้สมุนไพรโกปี หนึ่งกรอบเนื้อนุ่ม กินแกล้ม
กับเบียร์ กลิ่นสาบอะไรไม่มีแม้แต่หยด

นักท่องเที่ยวย่อยเดินกันออกมาจากตรอกผ่านหน้ารถไปเป็นกลุ่มๆ
เยี่ยหลิขีมองดูชายหนุ่มหญิงสาวพวกนั้นอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะเลิกคิ้ว
มองดูแมงป่องที่อยู่บนหางตาตัวเองในกระจก

เธอพิมพ์คำออกมาประโยคหนึ่ง "ช่างเป็นผู้หญิงที่ไม่ต่างอะไรกับ
ปรีศนาจริงๆ"

เรื่องตามหาคน อันที่จริงก็ไม่ได้ยากอะไร ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะบุคคลสมัยนี้ล้วนเชื่อมโยงเป็นโครงข่ายทั่วประเทศ แคมีชื่อจริงนามสกุลจริง ผวนกกับมีเพื่อนอยู่ในกรมตำรวจอีกสักคน ข้อมูลพวกนั้นย่อมถึงมือได้ เพียงชั่วพริบตา

ช่างตงขอให้เสี่ยวเหอช่วยเหลือ เสี่ยวเหอมีเพื่อนสมัยเด็กทำงานอยู่ในสำนักงานเทศบาล เรื่องนี้สำหรับเขาจึงง่ายตายไม่ต่างอะไรกับปอกกล้วยเข้าปาก

ทางนั้นตอบกลับมารวดเร็ว ทั้งประเทศมีคนทีชื่อเยี่ยหลิวซืออยู่ห้าหกคน แต่ติดว่าอายุไม่ใช่ หรือไม่กี่เพศไม่ถูก ไม่มีสักคนที่ตรงกับที่ช่างตงบอก 'ไม่แม้แต่จะฉิวเฉียด

ทว่าเรื่องนี้กลับไม่ได้อยู่นอกเหนือความคาดหมายของช่างตง แม้แต่น้อย หากตามหาตัวเยี่ยหลิวซือได้ง่ายๆ มันย่อมไม่ท้าทาย แต่ขณะเดียวกันเรื่องนี้ก็ไม่มีทางยากเกินไป เยี่ยหลิวซือมาหาเขาเองถึงที่ยังไม่ทันได้พูดอะไรให้ระจางก็สร้างปัญหาให้เขาเสียแล้ว คนธรรมดาที่โน่นเขาทำกัน

ในเมื่อสืบเบาะแสฐานะของอีกฝ่ายไม่สำเร็จ วิธีการที่น่าจะได้ผลที่สุดก็คงเป็นการติดตามดูความเคลื่อนไหวจากกล้องวงจรปิด และเพราะเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ภายใต้ขอบเขตอำนาจของตำรวจทั่วไป ช่างตงจึงไม่ได้พูดถึงอีก

ตลอดระยะเวลาสองปีที่ช่างตงเข้ามาอยู่ในโรงละคร เขาไม่ต่างอะไรกับน้ำนิ่ง ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับสังคมภายนอก น้อยครั้งที่จะพ้นออกนอกประตูไป

ทว่าสองสามวันนี้เขาเริ่มจากยกเลิกการแสดง หลังจากนั้นก็ให้ว่วานให้เสี่ยวเหอช่วยสืบข่าว จากน้ำที่เคยนิ่งจู่ๆ กลับมีฟองผุดพวย

เสี้ยวเหอตระหนักได้ถึงภาวะวิกฤต นับแต่เริ่มข้างตงก็แค่ช่วยเขาอุปถัมภ์สถานการณ์ 'ชั่วครว' เป็นเพียงพนักงานพาร์ตไทม์เท่านั้น การร่วมมือกันของพวกเขาสองคนพร้อมจบลงได้ทุกเมื่อ

ถึงเวลาที่ต้องเตรียมพร้อมแล้ว ตลอดเช้าเสี้ยวเหอล้วนสาละวนอยู่กับการให้ววนคนรู้จัก ถึงกับโทรไปเว่ยหนานอำเภอฮวาเซียนที่ได้ชื่อว่า 'หมู่บ้านหุ่นเงา' ตระเวนสอบถามว่ามีใครพอจะรับงานพิเศษนี้บ้าง

หนึ่งวันผ่านพ้น ภายใต้อาณัติมหาศาล ในที่สุดเขาก็ได้ซื้อคนมาสองสามชื่อ ทว่าคนพวกนั้นกลับเทียบข้างตงไม่ได้ แถมยังเรียกราคาค่าตัวสูงลิ่ว เสี้ยวเหอตัดสินใจไปหยั่งเชิงถามข้างตง ไม่แน่ว่างานนี้ตนเองอาจคิดไปเองก็ได้ ชาวบ้านไม่ได้มีความคิดแบบนั้นสักหน่อย

หลังกินข้าวเป็นเพื่อนแฟนสาวเสร็จ เสี้ยวเหอก็รีบกลับถนนหุ่ยหมิน โรงละครไม่เปิดทำการ ทว่าทั้งตรอกมีดมีด เห็นการค้าของชาวบ้านคึกคักแบบนั้นเสี้ยวเหอก็อดนึกอิจฉาไม่ได้

เปิดประตู เดินผ่านโรงละครมีดมีดเข้าไป เขามองเห็นไฟห้องน้ำที่ปลายทางสว่าง ประตูถูกงับปิดไว้ เสียงน้ำดังลุดดออกมาจากด้านใน เสี้ยวเหอเปิดประตูทัก "พี่ตง...หว่า!"

สองเท้าพันกัน และเพราะลืมนึกไปว่าหน้าประตูห้องน้ำมีธรณีประตูกั้นอยู่ เขาเลยสะดุดล้มไปนั่งอยู่กับพื้น มือเท้าสะเปะสะปะตั้งใจจะฉวยคว้าอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายกลับทำถึงขยะข้างประตูลืมนึกว่าสกปรกเลอะเทอะไปทั่ว

ข้างตงขมวดคิ้วมองดูเขา "เป็นอะไร!"

เสี้ยวเหอกระเซอะกระเซิงลุกขึ้นจากพื้น มือค้ำยันเอวยืมกระดกกระอ่วน "ไม่มีอะไร ผมประสาทไปเอง..."

เขาเห็นข้างตงในสภาพชายแก่หลังค่อมผมขาวจุนจีน จู่ๆ มาเห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ในชุดออกกำลังกายสีด้ายยืนอยู่หน้าอ่างล้างหน้า

ปิดบังใบหน้าไว้ได้หมวกเบสบอลแบบนั้น เขาก็ตั้งตัวไม่ทัน คิดว่ามีขโมย
บุกเข้ามาในบ้าน

ช่างตงบิดก๊อกร้า ดึงกระดาดหิซซุออกมาซับหน้า เปลือกตาลูบต่ำ
ไม่มองกระจก

เสี่ยวเหอหัวเราะหึๆ หาเรื่องคุยกับอีกฝ่าย "พี่ตง พี่แต่งตัวแบบนี้
ดูเท็จจริง...ว่าแต่ตึกบ้านนี้แล้วพี่คิดจะไปไหน ต้องให้ผมไปส่งหรือเปล่า
ผมลืมของไว้เลยแวะกลับมา..."

ช่างตงขำหิซซุโยนเข้าไปในถังขยะที่ล้มคว่ำ "ฉันมีธุระต้องออกไป
จัดการ"

เสี่ยวเหอรีบเปิดทางให้ตามสัญญาตณฺณ หลังมองส่งอีกฝ่ายไปไกล
เขาถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตัวเองยังไม่ได้ถามเรื่องที่คิดอยากจะถามเลย ไม่รู้
ทำไมจู่ๆ เขากลับรู้สึกโล่งอก นั่งยองๆ ลงเก็บกวาดถังขยะที่ล้มคว่ำนั้น
ขณะกำลังยุ่ง จู่ๆ เสียงของช่างตงก็ดังขึ้นจากทางด้านหลัง "เสี่ยวเหอ"
เสี่ยวเหอหันหน้ากลับไป "เอ?"

ช่างตงกลับมาอีก บนระเบียบทางเดินไม่มีแสงไฟ เขาคดปึกหมวก
ลงต่ำ สองมือสอดอยู่ในกระเป๋ากางเกง คล้ายเงามืดที่กำลังยืนอยู่

"นายหาคนมาทำงานต่อแทนฉันเถอะ"

เพราะเคยชินกับการใช้ชีวิตอยู่ใต้ใบหน้าของคนอื่นมาเป็นเวลานาน
การที่ต้องกลับมาอยู่ในสภาพเดิมเช่นนี้จึงไม่ต่างอะไรกับการถูกถลกหนัง
จากถนนหุบหมิ่นถึงหน้าถนนใหญ่ แคร่ระยะทางไม่กี่นาที แต่ช่างตงกลับ
เหงื่อเต็มมือ รู้สึกเหมือนกำลังถูกคนทั้งถนนจ้องมอง

ในที่สุดช่างตงก็ขึ้นไปนั่งอยู่บนรถแท็กซี่ เขาสั่งให้คนขับรถมุ่งหน้า
ตรงไปยังตลาดของเก่าบนถนนจูเซวี่

เห็นได้ชัดว่าคนขับคุ้นเคยกับพื้นที่แถวนั้นเป็นอย่างดี เขาเคี้ยว

หมากฝรั่งพลางกลับรถ เอ่ยปากชวนคุย "ไปเลือกซื้อของ? ตลาดขายของเก่าย้ายไปแล้ว คุณไม่รู้หรือไง"

ซางตงไม่ได้ตอบ คนขับเข้าใจดีจึงไม่พูดอะไรอีก ทำเพียงขับรถตรงไปยังเป้าหมาย

ตลาดของเก่าบนถนนจูเซวียเปิดดำเนินการมาประมาณหนึ่งแล้ว เคยมีเวลารุ่งโรจน์อยู่ช่วงหนึ่ง ทว่าสองปีมานี้ หนึ่งเพราะการค้าไม่สู้ดี สองเพราะกระบวนการปรับโครงสร้างการดูแลตามมาตรฐานกลาง ดังนั้นจึงไม่แปลกที่การค้าจะกลับกลายเป็นซบเซา ทว่าไฉนว่าทุกวันเสาร์จะมีตลาดเช้า แค่นึกกระดาษหนังสือพิมพ์ ไม่ก็ใช้ชอล์กวาดวงกลมบนพื้นไว้ เพียงเท่านั้นก็สามารถจับจองพื้นที่วางแผงได้แล้ว

วันนี้ไม่ใช่วันเสาร์จึงไม่มีตลาดเช้า

ซางตงจ่ายเงินค่ารถ เดินเข้าไปในตรอกเพิงหาที่อยู่ใกล้ๆ ก่อนจะไปหยุดอยู่ข้างซูเปอร์มาร์เก็ตเล็กๆ แห่งหนึ่ง

บนป้ายกล่องไฟของซูเปอร์มาร์เก็ตคือตัวอักษรสีตัว 'ฮั่นถั่งเพิงอวิ้น'

ภายในถูกชั้นวางของแบ่งออกเป็นสามส่วน ด้านซ้ายขายเครื่องกระเบื้อง เครื่องสำริด ภาพวาดอักษร หนังสือโบราณ เหยี่ยงเก๋าด้านขวาขายไขไก่ที่เลี้ยงแบบปล่อยในท้องถิ่น แอปเปิ้ลแดงฟูจิจากसानซี ถักรั้วฟี่ชอบแห้งนานาชนิด พร้อมรับติดฟิล์มโทรศัพท์มือถือ

ที่เคาน์เตอร์เก็บเงินมีชายหนุ่มรูปร่างผอมดวงตาเล็กตีคนหนึ่งนั่งอยู่อีกฝ่ายน่าจะอายุราวๆ ยี่สิบกว่า ทว่าไผ่ผมกลับเล็กสูง น่าจะเพราะคิดมากเป็นเหตุ

คนคนนั้นคือฝ่ยถั่ง

ว่ากันว่าตั้งแต่เกิดมาเขาก็ผอมแห้งเป็นลิงแล้ว แม่ของเขาหวังว่าเขาจะอ้วนมากขึ้นสักนิด เลยตั้งชื่อเล่นให้เขาว่า 'ฟั่งโถว' ต่อมาเพราะ 'โดราเอมอน' ได้รับความนิยม เลยเปลี่ยนชื่อเป็น 'ไจแอนท์' เขาเองก็รู้ดี

ถึงความคิดอ่านของผู้เป็นแม่ เลยตั้งชื่อบนโลกออนไลน์ว่า 'ยอดซูโม่ระดับสมบัติประจำชาติ' หลังเข้ามาโลดแล่นอยู่บนโลกวัตถุโบราณ เขาก็ตั้งชื่อเล่นในวงการให้ตัวเองว่าเฟยถั่ง

ทว่าก่อนไขมันจะโปรดปรานก็แต่คนที่ไม่ต้องการมันเท่านั้น

ซางตงกับเฟยถั่งเคยติดต่อกันอยู่สองสามครั้ง เพราะไม่ค่อยชอบอีกฝ่ายเท่าไรนัก ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาจึงไม่ได้ลึกซึ้งมากมาย ยิ่งไปกว่านั้นหลังเกิดเรื่องนั้นพวกเขาก็ไม่ได้พบเจอกันอีก

ซางตงลังเลไม่รู้จะเข้าไปทักทายอีกฝ่ายยังงี้

เฟยถั่งกำลังยุ่ง

เขาเบิกตากว้างทำกำบังป้อง เส้นเลือดดำบนหน้าผากปูดโปน เขย่ากระดองเต่าเสียงทลายสำริดในมืออย่างเอาเป็นเอาตาย เสียงก้องกังวดังไม่ขาดสาย เสียง 'เคิร์ก' สุดท้ายดัง เขาก็พลิกเทกระดองเต่า เทเหรียญเขียนหลงทงเป่า* หกเหรียญออกมา

เฟยถั่งขยับหมอบเข้าไปใกล้เคาน์เตอร์หรือตามองดูเหรียญทำนายไปที่ละอัน ในใจคิดคำนวณ ก่อนจะยืมหน้าตาเบิกบาน ร้องเสียงดัง "ใช่แล้ว ออกจากร้านไปทางทิศตะวันตก มีลาภก้อนใหญ่!"

ในร้านไม่มีลูกค้า เขามลักประตูเปิดด้วยท่าที่ลิงโลดยินดี มองไปทางทิศตะวันตก

ซางตงก้มหน้าลงตามสัญญาตณญาณ ก่อนจะรู้สึกละอายทำแบบนี่ยิ่งผิดสังเกต หลังจากยืนเนื้อตัวแข็งที่อยู่อยุสองวินาที เฟยถั่งก็จำเขาได้ "พี่...พี่ตง?"

ซางตงขานรับอย่างกระอักกระอ่วนออกมาคำหนึ่ง

เฟยถั่งได้สติ รีบพาเขาเข้าไปในร้าน "พี่ตง พวกเราไม่ได้เจอหน้ากัน

* เขียนหลงทงเป่า ชื่อเหรียญ占卜ที่ผลิตขึ้นในช่วง ค.ศ. 1736 ยุคขององค์จักรพรรดิเฉียนหลง

เกือบสองปีแล้วใช่หรือเปล่า พี่ไปยืนอยู่ที่หน้าประตูทำอะไร ผมนึกว่าพี่เป็นพวก..."

เขากลืนคำที่เหลือกกลับลงท้อง มีดคำแบบนี้ อีกฝ่ายไม่เพียงใส่ชุดดำ หน้าซ้ายยังกดหมวกบนหัวเสียดำ ยืนลับๆ ล่อๆ อยู่หน้าบ้านชาวบ้าน ไม่ต่างอะไรกับพวกโรคจิตในหนังอาชญากรรมสักนิด

ซางตงพูด "ฉันมีเรื่องอยากให้นายช่วย"

"พี่ตงเกรงใจกันเกินไปแล้ว มีเรื่องอะไรพี่ว่ามาได้เลย"

สองปีก่อน เผยถึงการค้าเจริญรุ่งเรือง คบเพื่อนฝูงเศรษฐีไว้ไม่น้อย คนพวกนี้แม้มีเงินแต่ก็รู้สึกว่ามีแต่เงินไม่สนุก เลยคิดพิชิตทะเลทรายโกบี ด้วยเหตุนี้จึงมักขอให้เผยถึงช่วยติดต่อกาหนทางให้ เขากับซางตงรู้จักกัน เพราะเหตุนี้ ดังนั้นจึงไม่อาจบอกได้ว่ารู้จักมักคุ้น

ส่วนท่าทีกระตือรือร้นที่เขาแสดงออกในเวลานี้ล้วนเกิดจากความรู้สึกกระหายใคร่รู้เท่านั้น พระเจ้า ถึงขนาดพาคนไปตาย ตายที่ตั้งสืบทว่าคนถึงขนาดเป็นข่าวใหญ่ออกทีวี สองปีมานี้ นายใช้ชีวิตแบบไหนยังงี้แล้วทำไมถึงยังกล้าโผล่หน้ามาอีก

ซางตงถาม "ก่อนหน้านี้เคยได้ยินนายบอกว่ามีเพื่อนคนหนึ่งเก่งคอมพิวเตอร์มาก?"

เผยถึงโทรติดต่อเพื่อน อีกฝ่ายบอกเรื่องเล็ก เขาเองก็ว่างอยู่ให้แะมาได้เลย

ไหนๆ ก็ได้เวลาปิดร้านพอดี เผยถึงเลยปิดร้านแล้วเรียกซางตง "เพื่อนของผมอยู่ใกล้นิดเดียว เดินไปสองถนนก็ถึง พวกเราเดินไปก็แล้วกัน"

ระหว่างทาง เดิมเขาตั้งใจจะลองเอ่ยปากถามซางตงถึงสถานการณ์ตลอดสองปีมานี้ดูสักหน่อย ทว่าเพราะซางตงไม่ค่อยพูด ตอบแต่ละที

ล้วนทำชาวบ้านไปต่อไม่ถูก บวกกับกลุ่ม 'นักเล่นของเก่า' ในวีแซด กำลังคุยกันคึกคัก เพียงไม่นานเผยถึงก็หันไปสนใจเรื่องอื่นแทน

หลังจากคุยได้พักหนึ่ง เผยถึงก๊วงท่าพุดรอกใส่โทรศัพท์ "วันนี้ฉันได้ของเด็ดๆ มาชิ้นหนึ่ง รู้หรือเปล่าว່ว่าจะไร หยกเหอชื่อปั้* ไงล่ะ!"

ซางตงมองอีกฝ่ายปราดหนึ่ง

เผยถึงรับรู้ได้ทันที เขาหัวเราะแห้งๆ "พี่ตง ผมแค่พูดเรื่อยเปื่อยเท่านั้น ไ้หนุ่มนั่นคุยไม่บอกว่าเมื่อสองวันก่อนที่ร้านเขามีคนเอา จอกโมราหัวสัตว์ไปขาย ผมเลยต้องพุดข่มเขาไว้บ้าง"

เขาเปิดเสียงให้ซางตงฟัง

จริงอย่างที่เผยถึงบอก ผู้คนในกลุ่มต่างแย่งกันพุดคุ้ย บ้างก็บอกว่าวันนี้ได้ภาพเทศกาลชิงหมิงเหนือลำน้ำ** บ้างก็มีคนบอกว่าจ่ายเงินสองหมื่นหยวนซื้ออาร์มภกถาหลังถึงของหวังซีจื่อ*** ไว้

'ไ้หนุ่ม' ที่ถูกชาวเน็ตรุมสกรัมคนนั้นเอ่ยปากกระหืดกระหอบ เขาตะโกน "ถ้าโกหกให้ฝ่าผมตายเลยเ้า! ผมเห็นเต็มสองตาจริงๆ! แม้แต่อาจารย์ในร้านก็ตรวจสอบแล้ว หลายสิบปีมานี้เขาไม่เคยมองพลาดสักครั้ง!"

ซางตงบอก "พุดอย่างกับเป็นเรื่องจริง"

เผยถึงส่งเสียงประชดออกมาคำหนึ่ง "จอกโมราหัวสัตว์เป็นสมบัติล้ำค่าของพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ล้านซี ไม่ใช่ของที่ จะเข้าขมกันได้ง่ายๆ พี่ตง ถ้าจอกโมราหัวสัตว์หายไปจริง รับรองได้ว่าต้องเป็นข่าวใหญ่แพร่สะพัดไปทั่วแน่...ถึงแล้ว"

* หยกเหอชื่อปั้ หินหยกล้ำค่า ว่ากันว่ามูลค่าถึงขนาดต้องควั่นเงินยูนิดจะใช้เมือง 15 เมืองมาแลกไป

** เทศกาลชิงหมิงเหนือลำน้ำ เป็นภาพวาดชีวิตชาวจีนสมัยโบราณของจางเจอตวน จิตรกรเอกสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ เป็นภาพแบบม้วนยาว มีรายละเอียดบนภาพมากมาย

*** อาร์มภกถาหลังถึง เป็นบทประพันธ์ที่แต่งโดยปราชญ์หวังซีจื่อ ในวันที่ท่านได้จัดงานเลี้ยงชุมนุมกวีเคยปรากฏในพระราชโองการถวายนวนขององค์จักรพรรดิถังไท่จงให้นางวางหนูนไ้ได้พระเศียร แต่หลังมีข้าหลวงลอบขุดสุสานกลับไม่พบ เกิดข้อถกเถียงกันมานานับปี

เพื่อนของเผยถึงผมไม่ต่างอะไรกับเขา ชื่อฉีหลิวไห่ คนไม่ต่างกับชื่อ ผมเผยยุ่งเหยิง มีก็แต่หน้าม้า (หลิวไห่) นั่นเท่านั้นที่เรียบร้อย เป็นระเบียบจนน่าประหลาดใจ

หลังจากงุ่นวายอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็มอบแผ่นซีดีบันทึกเหตุการณ์หน้าถนนในวันนั้นให้กับขางตง "ค่อยๆ ดูเอาแล้วกัน หาที่เห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นชัดหน่อยก็พอ ที่เหลือเดี๋ยวผมจัดการเอง"

ขางตงพิจารณาดูโดยละเอียด เพราะงานนี้ต้องค่อยๆ จับตามองไปที่ละคน จะรีบกวาดตามองผ่านไม่ได้ ฉีหลิวไห่คิดว่างานนี้คงไม่เสร็จง่ายๆ แน่ เลยไปนั่งคุยกับเผยถึงเป็นการฆ่าเวลา

หลังจากพูดนั้นพูดนี้อยู่พักหนึ่ง สุดท้ายเขาก็เอ่ยปากแหวะขางตง "เพื่อนของนายคนนี้นี้ไม่มีมารยาทเอาเสียเลย ฉันอุตส่าห์ช่วย แทนที่จะยิ้มให้สักนิดก็ไม่มี"

เผยถึงชำเลืองมองไปที่ขางตง กดเสียงกระซิบ "มีชีวิตคนสืบทว่าชีวิตทับอยู่บนตัว เป็นนาย นายยิ้มออกได้หรือไง"

ฉีหลิวไห่ก็สั่นอกสั่นใจขึ้นมาทันที

เผยถึงพูดอย่างออกรสออกชาติ "สองปีก่อนเขาพาคนเข้าทะเลทราย เลือกที่ตั้งแคมป์ผิด ทำเอาคนถูกพายุทรายกลบฝังทั้งเป็น แม้แต่แฟนสาวของตัวเองก็ยังไม่รอด...เฮ้อ นายลองหาคลิปดู ญาติคนตายบุกเข้าไปหาเขาถึงบ้าน เล่นงานเขาไม่ยั้ง ตอนนั้นบนเน็ตก็ยังมี"

ฉีหลิวไห่รีบคว้ามือถือออกมา ป้อนคีย์เวิร์ดค้นหา หลังจากไล่ดูไม่กี่เว็บเขาก็พบว่ามันมีจริงตามที่อีกฝ่ายบอก เผยถึงยื่นหูฟังส่งให้ทั้งสองใจตรงกัน ยัดหูฟังใส่หูกันคนละข้างก่อนจะกดปุ่มเล่น

คลิปถูกถ่ายโดยคนที่เดินผ่านอยู่แถวนั้น พิกเซลต่ำ ภาพสั่น แต่ก็ยังคงดูออกว่าคนที่นั่งคุกเข่าอยู่กับพื้นคือขางตง หญิงสาววัยกลางคนกลุ่มหนึ่งดึงทิ้งเขา โอดครวญร่ำไห้เสียงดังพร้อมมระดมทุบตีเขาด้วยกำปั้น

จิกทั้งผมเขา บ้างก็ถึงกับยกเท้าถีบ

ฉีหลิวให้สองตาเป็นประกาย "ลงมือกันไม่มียังเลยแฮะ!"

เผยถึงตุลিপอย่างใจจดใจจ่อพลางล้วงมือเข้าไปในถุงมันฝรั่งแผ่นที่เปิดไว้ หยิบมันออกมาเคี้ยวดังกรอบแกรบ "ตอนหลังยังมีคนเอาอิฐทุบใส่หัวเขาด้วย ลองคิดดู นี่มันชีวิตคนเสียนว้า ได้ยินว่าหลังจากนั้น เขาก็ไม่กล้าออกจากบ้าน..."

จู่ๆ เสียงของซางตงก็ดังขึ้น "เจอแล้ว"

เผยถึงสะดุ้งรีบปลดหูฟังออกจากหูพลางผลักฉีหลิวให้ ด้วยเพราะรีบร้อน ทำให้สายหูฟังหลุดจากช่องเสียบ เสียงร้องให้คร่ำครวญราวจะขาดใจของผู้หญิงดังก้องไปทั่วทั้งห้อง

"ตอนไปพร้อมกับนายเขายังมีชีวิตอยู่เลย แต่พอดตายไปฉันกลับไม่มีโอกาสแม้แต่จะเห็นหน้า ขนาดโลงก็ยังมี..."

ฉีหลิวให้หลนลาน มือไม้สั่นกดปุ่มปิดบนหน้าจอไม่ถูก กว่าจะปิดได้ หน้าเขาก็แดงก่ำไม่ต่างอะไรกับตุตดิง

ซางตงบอก "หาเจอแล้ว ฉันกดปุ่มหยุดเอาไว้แล้ว มีรถคันหนึ่งด้วย ถ้าหาทะเบียนรถเจอทุกอย่างน่าจะง่ายขึ้น"

ฉีหลิวให้ราวกับได้รับอภัยโทษ "ที่เหลือเดียวผมจัดการเอง"

เขารีบชักเท้าเดิน ทั้งเผยถึงให้อยูรับหน้าซางตงเพียงลำพัง

บรรยากาศกระอักกระอ่วน เผยถึงรู้สึกจะทำอะไรก็ล้วนไม่เหมาะสมได้แต่เพียงแกล้งทำเป็นตั้งอกตั้งใจกินมันฝรั่งแผ่น หน้าซำยังชวนซางตงให้ร่วมกินด้วย หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็แอบส่งวีแชตให้ฉีหลิวให้

'หาข้ออ้างอะไรออกมาก่อนก็ได้ ไล่เขาไปก่อน ข้าทนายจะไม่ไหวแล้ว...'

ฉีหลิวให้ไม่ทำให้เผยถึงผิดหวัง เพียงไม่นานเขาก็มุดออกมาพร้อม

ยื่นโพลสต็อกแผ่นหนึ่งให้ซางตง

"โชคดีจริงๆ กล้องบนถนนแถวนี้จับภาพทะเบียนรถได้พอดี ผมตรวจสอบเจอชื่อเจ้าของรถแล้ว เบอร์โทรศัพท์ด้วย แต่เจ้าของรถไม่ได้แซ่เยี่ย คุณจะลองโทรไปถามดูก่อนก็ได้ ค่ะนี่ผมจะลองตามดูอีกที่มีข้อมูลอะไรเพิ่มเติมเดี๋ยวผมจะส่งไปให้เผยถึง"

ซางตงรับกระดาษแผ่นนั้นมา

เจ้าของรถชื่อหวงเต๋อฝู อายุสี่สิบหก พักอยู่ที่ตำบลนาจี้ บนเส้นแบ่งเขตระหว่างมณฑลโกเลียโนกับกานซู

ระหว่างทางกลับ ทั้งๆ ที่รู้ว่าการหวังมีไม่มาก แต่ซางตงก็ยังคงโทรไปหาหวงเต๋อฝู

คำตอบของหวงเต๋อฝูอยู่นอกเหนือความคาดหมายของเขา

"รถนะเหรอ...ผมไม่ขับแล้ว เลยให้คนเช่าไป"

"เหมือนจะแซ่เยี่ย ชื่ออะไรก็จำไม่ได้แล้ว แต่เป็นผู้หญิงไม่ผิวดำ"

"ตามหาเธอ? ช่วงนี้เธอเหมือนจะขายแคนตาลูปอยู่ข้างถนน"

บทที่ 2

สัมผัสของชาวดงมีแค่ไม่กี่ชิ้น เกือบหมดก็มีแค่กระเป๋าทึบเดียวเท่านั้น แทนที่ตอนมาเสียอีก

บรรยากาศชวนเจียบเหงา ตอนส่งอีกฝ่ายออกจากประตู เสียวเหอ ยังอดถามย่ำไม่ได้ "พี่ตงดูดีหรือยัง สัมของอะไรไว้บ้างหรือเปล่า"

คำพูดของอีกฝ่ายเตือนชาวดง เขาย้อนกลับไปทีหลังเวที คำว่าเอา หีบหุ้เงาใบหนึ่งออกมา

ก่อนยุคปลดแอก คณะละครหุ่นเงาขนาดเล็กที่ตระเวนไปตามถนนตรอกเล็กซอยน้อยพวกนั้น อุปกรณ์ประกอบฉากทรัพย์สินทั้งหลายทั้งปวงมีแค่สองหีบบนคานหามเท่านั้น

ชาวดงบอก "ฉันเป็นพวกเก็บตัว ไม่มีงานอดิเรกอะไร หีบหุ้เงานี้ขอก็แล้วกัน เวลาไม่มีอะไรทำจะได้พอแกะหุ่นเงามาเวลา"

หีบหุ้เงาไม่มีราคาแพงอะไร เสียวเหอยินดียกให้อีกฝ่ายเป็นการแสดงน้ำใจ เขาส่งชาวดงไปถึงหน้าปากตรอก พุดเกรงอกเกรงใจออกมาประโยคหนึ่ง "พี่ตง ถ้าพี่อยากกลับมาาก็กลับมาได้ทุกเมื่อ โทรับอกผมสักคำก็พอ"

ซางตงเอ่ย "ขอบใจมาก"

เขาเดินตรงไปที่หน้าถนนเงียบๆ มือข้างหนึ่งถือกระเป๋า มือข้างหนึ่งถือหีบห่อเงิน แต่เพราะหีบมีน้ำหนักค่อนข้างมาก จึงทำเอาไหล่เขาข้างหนึ่งงอตก

เสียเวลาเหนื่อยใจ รู้สึกว่าเรื่องซางตงจะกลับมานั้นแทบเป็นไปได้ไม่ได้

ซางตงเรียกรถไปตรอกเป่ยเจียว ที่นี่เป็นหมู่บ้านกลางเมืองที่กำลังรอการรื้อทิ้ง เพราะเงินทุนพัฒนาไม่พอจึงทำๆ หยุดๆ เศรษฐกิจกระเบื้องปะปนอยู่กับบ้านเรือนที่ยังหลงเหลือ ลมพัดที่หนึ่งฝุ่นละอองก็ปลิวว่อนตอนนี้ไม่มีผู้คนอยู่อาศัยแล้ว

เขาอาศัยความทรงจำ เดินไปหยุดอยู่หน้าประตูใหญ่บานหนึ่งหยิบเอากุญแจเปิดประตูม้วนอัตโนมัติ ออกแรงผลักมันขึ้นบน

ฝุ่นที่จับตัวหนาอยู่ทางด้านบนหล่นร่วง เพียงพริบตาเดียวก็เปลี่ยนผมของเขาให้กลับกลายเป็นสีเทา แสงอาทิตย์พาดผ่าน ฝุ่นละอองภายในลอยละล่อง

รถออฟโรดคันหนึ่งจอดอยู่ด้านใน

ซางตงเดินไปหยุดอยู่ที่ข้างรถ กระจกมองข้างนอกตัวรถมีดอกกุหลาบที่ถูกลมพัดแห้งกรอบจนกลายเป็นสีน้ำตาลดำดอกหนึ่งเสียบอยู่ ครั้นเอื้อมมือแตะถูก มันก็สลายกลายเป็นผงลอยไปในอากาศ

รถคันนี้ขังยางมอบให้เขาเมื่อหลายปีก่อน หลังได้มันมา ซางตงก็ใช้เงินไปกว่าครึ่งของมูลค่ารถดัดแปลงมันเสียใหม่ ทะเลทรายโกบีไม่ใช่ทางหลวงชนบท รถติดหล่มทรายง่ายตาย หน้าซ้ำหัวปั้วก็ยังมีผลึกเกลือขนาดใหญ่ที่เล่นงานล้อรถจนมีสภาพยับเยินไม่ต่างอะไรกับถูกหมากัดได้

หลังประกอบเหล็กกันโครง ยกรถสูง เปลี่ยนล้อทั้งสี่เป็นล้อยักษ์แทน
ทุกสภาพถนน ติดตั้งก้านไฟฟ้าเป็นที่เรียบร้อย รถออฟโรดที่ตระหน
งอาจสง่างามอยู่แต่เดิมก็กลับกลายเป็นกำยำล่ำสันหัวมังกรท้ายมังกร
ขึ้นหลายส่วน ซึ่งยางตัวว่ามันดูไม่สวย แต่ช่างตบบอกว่าขอแค่ใช้การได้
จริงก็พอแล้ว

บนถนนส่วนใหญ่ล้วนมีแต่ฮัมเมอร์ แลนด์โรเวอร์ที่รูปลักษณะ
ภายนอกงามสง่าน่าเกรงขาม เรียกร้องความสนใจจากพวกสาว ๆ ได้
ทว่าสำหรับเขา รถมีไว้เพื่อใช้ ยามเผชิญอันตรายจะได้เอาตัวรอดได้

ตัวรถเต็มไปด้วยฝุ่น ช่างตบใช้มือปัด เขายืนอยู่ที่ท้ายรถครุ่นหนึ่ง
ก่อนจะเปิดมันขึ้นช้า ๆ

ทันทีที่เปิดออกกลิ่นยางพลาสติกอับ ๆ ก็โชยปะทะใบหน้า ที่อยู่
ด้านในคือถุงพลาสติกใส่ศพสีดำหนาพิเศษที่ถูกห่อเอาไว้เป็นอย่างดี
‘ไม่ต้องนับ ทั้งหมดมีอยู่ด้วยกันสิบแปดใบ และยังมีถุงใส่ข้าวของกระจุก
กระจิกอีกถุง มีทั้งของเขาและของช่งยาง

ช่างตบขับถุงใส่ศพไปทางด้านข้าง ก่อนจะวางหีบหุ่นเงาลงไป
‘ไม่ว่าพวกเผยถังได้เปิดคูคลิบนั่นต่อหรือเปล่า นาที่ที่สี่จุดหนึ่งสอง
ตอนเขาถูกคนใช้อีซูทูปหั่วจนเลือดอาบหน้า เขาพูดน้ำเสียงแหบพร่า
ออกมาประโยคหนึ่ง ‘ผมจะพยายามช่วยตามหาศพของพวกเขาให้’

ไม่มีญาติผู้ตายคนไหนเชื่อคำพูดประโยคนั้นของช่างตบ หน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้องบอกกับพวกเขาหลายต่อหลายครั้งแล้วว่า ‘หาศพไม่พบเป็น
เรื่องปกติ รู้จักเมิงจยามู* ไช่ไหม ที่หายตัวไปตอนต้นปี 80 นั้น ขนาด

* เมิงจยามู นักชีวเคมีที่มีชื่อเสียงของจีน ปี 1980 เดือน 5 เขานำทีมออกสำรวจห้วยบู๊ฟัว ครั้งแรก
ประสบความสำเร็จในการเดินทางเส้นทางเหนือได้ข้ามผ่านกันทะเลสาบกันเหอ แต่เพราะทีมสำรวจ
ขาดน้ำ เมิงจยามูไม่สนใจความเป็นความตายของตัวเอง เดินทางออกหาแหล่งน้ำตามลำพัง สุดท้าย
ก็หายสาบสูญ ทางกรกับชาวบ้านเคยออกเดินทางค้นหาหลายต่อหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยประสบ
ความสำเร็จ

ทำการค้นหาขนาดใหญ่กันถึงหกครั้งแล้ว แม้แต่เฮลิคอปเตอร์ก็ยัง
ออกสำรวจ แต่จนถึงตอนนี้สามสิบกว่าปีผ่านไป ร่างเขาอยู่ที่ไหนก็ยัง
หาไม่พบ'

หลังจัดวางข้าวของเป็นที่เรียบร้อย ชางตงก็นั่งลงบนที่นั่งคนขับ
ตอนเก็บกวาดช่องเก็บของตรงที่นั่งด้านหน้าเขาพบซ็อกโกแลตหมดอายุ
แท่งหนึ่ง มันผ่านร้อนผ่านหนาวมาถึงสองปี จากละลายกลีบกลายเป็น
แข็งใหม่ รูปร่างผิดเพี้ยนไปหมด เขาแกะกระดาษห่อออก ยัดมันเข้าปาก
เคี้ยวช้าๆ

รสหวานด้านในกลับกลายเป็นเปรี้ยวบูด

เขาหยิบเอาภาพในกระเป๋าเสื้อใบนั่นออกมา

ช่งยางที่โผล่ออกมาจากดินเหลืองนั้น สองตาเบิกกว้าง ตาย
ตาไม่หลับ เส้นผมยุ่งเหยิงอยู่กลางสายลม คล้ายมือที่กำลังกวักเรียกเขา

หลังตื่นขึ้นมาเผยถึงก็ยังคงรู้สึกอึดอัด นินทาชาวบ้านลับหลัง
ไม่ใช่เรื่องแปลก ทำเรื่องผิดมโนธรรมก็ไม่ใช่ปัญหา แต่ถูกชาวบ้าน
จับได้ซึ่งหน้าต่างหากที่โคตรเสียหน้า

ดังนั้นหลังตื่นนอนเขาจึงอารมณ์เสียหนักกว่าเมื่อวาน เขาเปิดร้าน
แต่ตอนเดินผ่านส่วนขายของชำ เพราะไม่ระวังตัวเลยชนไซ้ตกลงมาแตก
สองใบ เลอะเทอะเต็มพื้น แยกไม่ออกว่าอันไหนไซ้แดงอันไหนไซ้ขาว
เป็นเพราะขายไม่ออก นานวันเข้าเลยเสียหมด

เผยถึงนี่ก็อยากสบถด่า สองปีมานี้ธุรกิจค้าของเก่าไม่สู้ดี เขาเลย
แบ่งร้านครึ่งหนึ่งมาขายของชำ ตั้งใจจะหารายได้ชดเชย แต่นึกไม่ถึงว่า
สภาพเศรษฐกิจจะไม่ต่างกัน เปิดร้านวันหนึ่งขาดทุนวันหนึ่ง ขึ้นเป็นแบบนี้
ต่อไปเมื่อไหร่จะรวบกับชาวบ้านสักที

โบราณว่าไว้ไม่ผิด คนไม่มีลาภลอยย่อมไม่รวย ม้าไม่กินหญ้า

กลางคืนยอมไม่อ้วน อยากรวบยังงี้ก็ต้องมีลาภลอยเสียก่อน

หลังอาบน้ำแปรงฟันเสร็จ ตะวันลอยโด่งสามลำไผ่* แล้วแต่กลับยังไม่มีลูกค้าเข้าร้าน เผยถึงหีบเอาเบะหมี่กับนมบนชั้นมากินเป็นอาหารเช้า กินพลางเปิดคอมพิวเตอร์ดูพลาง เตรียมเข้าโปรแกรมคิวคิว** เล่นไฟนักระจอกสองวงดับอารมณ์กลัดกลุ้ม

ทันทีที่ออนไลน์เขาก็ได้รับข้อความจากฉินหลิวให้

'...เมื่อคืนหลังจากเทียบดูอยู่พักหนึ่ง ฉันก็เจอคลิปที่เกี่ยวข้องกับคนที่ชื่อเยี่ยหลิวชื่ออยู่สองสามคลิป ทั้งหมดส่งเข้าเมลนายแล้ว ลองดูสิว่าจะส่งต่อให้เพื่อนของนายหรือเปล่า'

เผยถึงคลิกเข้าไปในกล่องข้อความอย่างไม่อึ้งขงขอบ เปิดดูคลิปพวกนั้น

เขาไม่ได้อดทนเหมือนช่างตง เขาลากแถบเลื่อนไปมา มองเพียงผ่านๆ จนกระทั่งบังเอิญมองเห็นภาพประตู่ใหญ่คันทาบานหนึ่ง

พิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์สำนซี?

สมัยนี้คนทำธุรกิจขายของเก๋าคิดอาศัยเพียงคำพูดคุยไม้ไผ่อวดเพียงอย่างเดียวไม่ได้แล้ว จำต้องมี 'ความรู้ด้านวัฒนธรรม' ด้วย เผยถึงกล่อมเกลาดัวเองด้วยการขยันพลิกอ่านหนังสือและมักไปพิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์สำนซีเป็นประจำ ดังนั้นเวลาชักจูงลูกค้าเขาจึงมักอ้างถึงพิพิธภัณฑสถาน 'คุณดูสิ เจ็ดสตรีในอาภรณ์ชาวหู*** เขียนสินี่ แทบ

* ตะวันลอยโด่งสามลำไผ่ หมายถึงเวลาสายมากแล้ว คือประมาณ 08.00 น. ถึง 09.00 น. มักใช้สื่อความถึงการตื่นสาย

** คิวคิว คือโปรแกรมแชตของจีน

*** ชาวหู เป็นคำเรียกกลุ่มชาติพันธุ์ที่อยู่ชายแดนทางเหนือ รวมไปถึงกลุ่มชาติพันธุ์ที่อยู่ทางฝั่งตะวันตกของจีน

ไม่ต่างอะไรกับที่เก็บรักษาอยู่ในพิพิธภัณฑ์ล้านชิ้นตัวนั้นเลยสักนิด...'

เขาคืนเคยกับการจัดแสดงของพิพิธภัณฑ์ที่ราวกับชั้นในร้านของตัวเอง

เผยถึงหรือตามองคลิปภาพตัดต่อ เยียหลิวิชีเดินไม่เร็วไม่ช้า แต่ก็ไม่ไ้หยุด อีกฝ่ายเดินตามเจ้าหน้าที่นำทางเข้าไปในห้องแสดงสมบัติล้ำค่า

ที่อยู่ตรงปากทางเข้ามีโหลยู่สองใบ เธอไม่แม้แต่จะขยตามองเครื่องหยกเครื่องทองวับวาวจับตา เยียหลิวิชีลั่นมองข้าม...

ในที่สุดก็มาถึงจุดที่เธอหยุดยืน เผยถึงซาไปทั้งหนังหัว

จอกโมราหัวสัตว์

ในห้องแสดงสมบัติล้ำค่าคนเดินไปมาขวักไขว่ หน้าตู้แสดงจอกโมราหัวสัตว์ ผู้บรรยายมาแล้วก็ไป คนผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนไปมาไม่รู้ตั้งกี่กลุ่มต่อกี่กลุ่ม แต่เยียหลิวิชีกลับยังคงอยู่ที่เดิมไม่ขยับ เผยถึงแทบหยุดหายใจ

ในที่สุดก็มาถึงตอนเยียหลิวิชีจากไป เผยถึงใจเต้นราวกับกลองรัวตัวผ่านเข้าชมห้องแสดงสมบัติล้ำค่าราคาสามสิบล้าน สมบัติล้ำค่าควรเมืองเยอะเยะขนาดนั้น แต่เธอกลับไม่สนใจถามว่าต้นระบำคาบแก้วไม่มองเตาเครื่องหอมเงินทรงกลม ทำไมถึงมองก็แต่จอกโมราหัวสัตว์เท่านั้น

ความคิดอ่านอะไรบางอย่างกำลังจะปะทุออกมาจากหัวสมองของเขาเหมือนฟองอากาศจวนเจียนใกล้แตกก่อนน้ำเดือด ขาดอีกแค่นิดเดียวเท่านั้น...

เขาโทรหาเพื่อนร่วมอาชีพของเขารายนั้นและถามอย่างสับสน "ถามตรงๆ เลยนะ คนที่เอาจอกโมราหัวสัตว์ไปให้ที่ร้านของนายคุณั้นผู้ชายหรือผู้หญิง แล้วไซ้ของจริงหรือเปล่า"

ปลายสายตอบ "ผู้หญิง ผมกับอาจารย์ในร้านดูกันสี่ตา มันไซ้ของแท้

แน่นอน โมราเส้นลายทั้งก้อน แกะสลักตามลวดลายสีสัน มีจุกทอง อยู่ตรงบริเวณปากจุมก..."

"แล้วทำไมถึงไม่รับซื้อไว้"

อีกฝ่ายเองก็หงุดหงิดโมโหแทบตายเช่นกัน "จอกโมราหัวสัตว์ มีชื่อเสียงขนาดไหน พิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์ท่านซึ่งเป็นคนเก็บรักษา ตอนแรกที่เห็นผมยังคิดอยู่เลยว่าเป็นของทำเลียนแบบ ใครจะคิดว่าเป็นของจริง ยิ่งไปกว่านั้นเธอเองก็ไม่คิดจะขายด้วย

พอผู้หญิงคนนั้นชักเท้าออกจากร้าน ผมก็ได้สดขึ้นมากทันที พล่ามพูดอยู่ตลอดว่าจอกโมราหัวสัตว์นั้นเป็นสมบัติล้ำค่าของแผ่นดิน มีอยู่เพียงชิ้นเดียวเท่านั้น แต่มันเป็นจอกใส่เหล้านี้มา ต่อให้มีไว้ให้ องค์จักรพรรดิใช้ ทว่าก็มีฉลองพระองค์มั่งกรก็ต้องมีฉลองพระองค์หงส์ ว่ากันตามหลักแล้วจอกนั้นก็น่าจะมีเป็นคู่..."

พูดถึงตรงนี้จู่ๆ น้ำเสียงของเขาก็เปลี่ยนเป็นระแวดระวัง "ว่าแต่ถามเรื่องนี้ทำไม หรือว่าคุณเองก็เห็นมันแล้วเหมือนกัน"

เผยถึงตอบเฉยๆ บอกว่าเขามาเดินเล่นอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์ ท่านที่พอดี พอเห็นของเขาก็เลยลองโทรมาถามดู

หลังจากวางสาย เขาก็ปากคอแห้งผาก บอกกับตัวเองว่าเป็นไปไม่ได้ เรื่องบังเอิญแบบนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นได้ ถ้ามีจอกโมราหัวสัตว์อยู่ข้างนอก อีกขึ้นจริง ป่านนี้วงในคงกลืนควาเล็ดคละคลุ้งแล้ว ไหนเลยจะมีโอกาสให้เขาได้คิดฝัน

เผยถึงส่ายหัว ยกม้วนขึ้นดื่มสองสามทีหมด ตอนโยนกลองนม ลงถึงชะ เขาคิด เจ้าของชิ้นนี้มีมูลค่าของมันต้องมากมายมหาศาลแน่

เขาเข้าไปเล่นไพ่จนกระทั่งจอกต่อ ทว่าเล่นไปได้แค่ครึ่งเกมก็เสียสมาธิ ถ้าเกิดมันเป็นของจริงละ ต่อให้ตัวเองได้ส่วนแบ่งแค่นี้ก็ตามที...

เขาอดยิ้มออกมาไม่ได้ รสชาติของผืนหวานตอนกลางวันมันช่าง

หอมหวานจริงๆ

เขาขดตัวขึ้นบนเก้าอี้ ก่อนจะรู้สึกเหมือนมีอะไรที่มึนหลัง พอเอื้อมมือไปคลำดูก็พบว่าที่แท้คือกระดูกงูเต่าสำริดเครื่องมือทำนายดวงชะตาของเขานั่นเอง

เมื่อคืนเขาลองทำนายดู คำทำนายบอกว่าออกจากบ้านไปทางทิศตะวันตกจะพบกับโชคลาภก้อนใหญ่ พอชะโงกหน้าออกไปก็พบขางตงยืนอยู่ที่ทางฝั่งตะวันตกของประตู ส่วนขางตงต้องการหาตัวเยี่ยหฺลิวซี บางที่ตัวอักษรคำว่า 'ซี (ตะวันตก)' นี่อาจหมายถึงเยี่ยหฺลิวซีก็เป็นไปได้ โชคลาภก้อนใหญ่ จอกโมราหัวสัตว์นั้นไม่ใช่ลาภก้อนใหญ่หรือไง

ภายใต้สถานการณ์นอกเหนือการควบคุม เบาะแสร่องรอยมากมายเช่นนี้ หรือจะเป็นการชี้ทางของสวรรค์

ใบหน้าของเผยถึงร้อนผ่าว เขาหยิบเอากระดูกงูเต่าขึ้นมา กลืนน้ำลายอีกใหญ่

เขาลงมือเขย่ามันอีกครั้ง หากผลลัพธ์ยังเป็นเหมือนเดิม ต่อให้... ต่อให้เป็นการเล่นของสวรรค์ เขาก็พร้อมจะเอาด้วย!

ขางตงใช้เวลาสามวันกว่าจะเดินทางถึงตำบลน่าฉ

ตำบลน่าฉตั้งอยู่บนเส้นแบ่งเขตระหว่างมองโกเลียในกับกานซู ชาวมองโกลกับชาวฮั่นอาศัยอยู่ด้วยกันจนเกือบจะถูกวัฒนธรรมอันกลืนกินหมดสิ้น จากตำบลเล็กๆ แห่งนี้ หากขับรถออกไป จะไปถึงเถิงเกอหลี่หรือทะเลทรายปาตันจีหลินได้ไม่ยาก ทั้งนี้เพราะพวกมันอยู่ห่างกันออกไปไม่ไกลนัก ผนวกกับเมื่อหลายปีก่อนบริเวณรอบๆ มีการค้นพบร่องรอยเมืองโบราณซีชยาอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้น่าฉกลายเป็นหนึ่งในเป้าหมายการเดินทางเส้นทางตะวันตกเฉียงเหนือ

ที่แสนคึกคักสายใหม่ ทว่าเพราะระบบสาธารณสุขโรคของตำบลเล็กๆ
แห่งนี้ไม่อาจตามทัน เมื่อนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น การดำรงชีวิต
การจรรจอก็กลับกลายเป็นไม่สะดวกขึ้นมาทันที ทุกอย่างสับสนวุ่นวาย
อย่างเห็นได้ชัด

ระหว่างทางช่างตงซื้อเสื้อกันหนาวเพิ่มอีกตัว เดือนสิบกลางเดือน
ปลายเดือน สถานที่ที่ตอนกลางวันใส่เสื้อหนาวตอนบ่ายใส่เสื้อฝ้าย ตอน
กลางคืนห่มผ้าห่มสองชั้นก็ยังตัวสั่นแบบนี้ จะประมาทไม่ได้เป็นอันขาด

ทันทีที่รถเคลื่อนเข้าสู่ตำบลน่าฉงใจเขาก็พบว่าผลจากการบุกเบิก
อุตสาหกรรมท่องเที่ยวทำให้ที่นี่พัฒนาไปไม่ใช่น้อย ถนนนอกสถานีขนส่ง
ซ่อมแซมจนดูไม่ต่างอะไรกับถนนในเมืองขนาดกลางและเล็ก ไม่ว่าจะ
ร้านสะดวกซื้อ ร้านขายอะไหล่รถยนต์ ร้านฟาสต์ฟู้ดจำพวกไก่ทอดอะไร
ล้วนมีครบ

ทว่าเพราะขาดการวางแผนที่ดี ทำให้ใหม่เก่าปะปนอยู่ด้วยกัน
บางครั้งแค่นิวลิ้วเดียว ถนนซีเมนต์จู่ๆ ก็กลายเป็นถนนดินลูกรัง
หมาจรจัดหาอาหารอยู่ในร่องระบายน้ำ ลมพัดฝุ่นละอองโหมกระหน่ำ
ใส่ต้นไม้ใกล้ตายข้างถนน ร้านอาหารเล็กๆ ริมถนนมีโต๊ะเพียงสามถึง
ห้าโต๊ะ หน้าประตูแขวนม่านพลาสติกที่ถูกควั่นน้ำมันรมจนดำเขรอะ

ช่างตงหาโรงแรมพัก เขาซื้อแผนที่เมืองใหม่มาฉบับหนึ่ง เดิม
ตั้งใจว่าจะเดินให้รอบๆ เมืองก่อนลักรอบ ทว่านึกไม่ถึงว่าโชคจะเข้าข้าง
เดินไปได้แค่ครึ่งชั่วโมงกว่าๆ เขาก็พบเยี่ยหลิวซีเข้าโดยบังเอิญ

เธออยู่ข้างทางแยกบนถนนหลวง กระปรังหลังรถเปิดค้าง เธอใช้มัน
แทนแผงลอย ที่อยู่ด้านในคือแคนตาลูปกองหนึ่ง ตอนนี้ที่ออกตลาดคือ
แคนตาลูปเขียวที่สุกค่อนข้างช้า จัดเป็นสินค้าพิเศษประจำถิ่น ริมถนน
เต็มไปด้วยแผงขายแคนตาลูปแผงแล้วแผงเล่า

ช่างตงไม่อยากเชื่อว่าเยี่ยหลิวซีจะเป็นคนขายแคนตาลูปจริงๆ

เขาเดินเข้าไปในร้านฟาสต์ฟู้ดที่ตั้งอยู่บริเวณทางแยก เลือกโต๊ะที่อยู่ริมหน้าต่างจะได้สังเกตการณ์ได้โดยสะดวก

ตั้งแต่เข้าจรวบ่าย เขาสั่งอาหารเครื่องดื่มไปหลายต่อหลายรอบ ส่วนเยี่ยหวิฐก็ขายแคนตาลูปไม่หยุด

บนรถของเยี่ยหวิฐคือเซียงหนานหนึ่งนิ้ว ที่วางอยู่ทางด้านบนคือมีดหันแดงทรงตรงยาวประมาณสี่* กว่ แคนตาลูปเขียวทั้งหมดล้วนยาวรีเปลือกหนา ขนาดผู้ชายหันยังเปลืองแรงไม่ใช่น้อย แต่เธอกลับทำได้สบายๆ ทันทีที่ลิ้นมีดลงไป แคนตาลูปก็แยกออกจากกันง่ายดาย ไม่ต่างอะไรกับหันเต้าหู้

เกิดมาหน้าตาสะสวยนับว่าได้เปรียบ การค้าของเธอดีกว่าแผงที่ตั้งอยู่ข้างๆ หลายเท่า

ตอนเที่ยง เธอไปซื้อข้าวกล่องจากร้านอาหารที่อยู่ใกล้ๆ นั่งลงบนเก้าอี้พับพลาซใช้ช้อนตักกิน หมาจรจัดตัวหนึ่งกระดิกหางเดินเข้ามาใกล้เยี่ยหวิฐตักชีโคร่งชิ้นหนึ่งโยนให้มัน

ตอนบ่ายคนไม่เยอะ อุณหภูมิลดต่ำลงเล็กน้อย เยี่ยหวิฐนั่งอ่านนิตยสารอยู่ได้เลื้อยกันหนาวสีเขียวยแบบทหาร นิตยสารรักๆ ใครๆ ที่พวกแผงลอยชอบอ่านเหล่านี้หน้าปกล้วนแต่เป็นหญิงสาวนุ่งน้อยห่มน้อยพอใกล้พลบค่ำ ครันมั่นใจว่าคงไม่มีอะไรอื่นอีก เขาก็เรียกพนักงานให้มาคิดเงิน

พนักงานหญิงในร้านหน้าตาไม่รับแขกอยู่แต่ไหนแต่ไร ทุกครั้งที่มาส่งอาหารให้เขาเธอล้วนทำหน้าตาบูดบึ้งคล้ายไม่พอใจ เดิมชางตงคิดว่าคนในพื้นที่เล็กๆ ห่วงไกลความเจริญแบบนี้อาจไม่เข้าใจเรื่องงานบริการ แต่ตอนเรียกเก็บเงินเขาถึงเพิ่งเข้าใจว่าไม่ใช่

* ชื่อ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

พนักงานหญิงคนนั้นพอได้รับเงินก็ชำเลื่องมองไปยังเยี่ยหลิวซี ที่อยู่นอกหน้าต่าง ตอนเดินไปยังพุดเหยียดออกมาคำหนึ่ง "ดูมาทั้งวัน มีอะไรน่ามองขนาดนั้นเชียว ก็แค่'ไก*' เท่านั้นไม่ใช่หรือไง"

ซางตงกลับโรงแรม

สองวันมาที่เขาใจเย็นขึ้นมาก ไม่รีบร้อนคิดไปรายงานตัวกับ เยี่ยหลิวซีอีก อีกฝ่ายเดินทางไกลพันหลี่** ไปซีอัน ดูเขาเซ็ดหุ่นเงาถึง สามรอบ 'ไม่เพียงหิวฉวยสาร 'เรื่องอื้อฉาว' ที่มีข่าวของเขาติดตัวไปด้วย หากยังมีภาพถ่ายแปลกประหลาดของซางตงอีกใบ

เธอต้องมีเรื่องขอความช่วยเหลือจากเขาแน่ๆ แค่ทำเป็นลึกลับ เพื่อตบตาคนเท่านั้น เขาไม่อยากถูกคนจ้องจุ่ม เรื่องตามหาศพยังงี้ก็ ผ่านมาสองปีแล้ว จะต้องรีบร้อนแข่งกับเวลาไปทำไม

ตอนเปิดประตูเข้าไปในห้อง เขาสังเกตเห็นว่าที่ช่องว่างใต้ประตู มีนามบัตรให้บริการทางเพศเล็กๆ ใบหนึ่งสอดเข้ามา เขาก็มองหยิบ ก่อนจะโยนมันทิ้งลงถังขยะ

กว่าจะถึงเวลานอนยังอีกนาน ซางตงเปิดหีบหุ่เงา หยิบเอาผืนหนึ่ง ที่ขีดเรียบร้อยแล้วผืนหนึ่งออกมาแกะหุ่เงา

เครื่องมือแกะสลักถูกวางลงบนโต๊ะ แค่วีกับมีดแกะก็ต้องใช้ตั้งแต่ ทรงกลม ครึ่งวงกลม แกะลดกลายเป็นดอกเหมย อักษรคำอ่านคน (人) ดอกจัน ใช้ส่วเจาะมีดชุด วิธีการแกะสลักใบหน้าหุ่เงาคลายดังอยู่ข้างหู...

คิวไบหลิว ดวงตาเมสึดอัลมอนด์ ปากผลเซอริที่ละเล็กละน้อย...

ว่ากันว่าละครหุ่เงาเกิดขึ้นในสมัยฮั่น จักรพรรดิฮั่นอู่ตี้ทรงคิดถึง หลี่ฟูเหวินพระสนมคนโปรดที่ตายไป จึงให้นักพรตตั้งแท่นทำพิธีเชิญ

* ไก่ เป็นคำแสลง หมายถึงหญิงขายบริการทางเพศ

** หลี่ (ลิ) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

วิญญาณ ตอนกลางคืนจุดเทียน แชนวาม่านโปร่ง องค์จักรพรรดิอันอยู่
ทำได้เพียงมองดูจากหลังม่าน ได้แสงไฟสายไหวสิ่งทีทอดพระเนตรเห็น
คือเงาร่างคล้ายพระสนมหลี่ฟูเหรินบนม่าน

หลังจากนั้นมันก็ถ่ายทอดมาสู่พวกชาวบ้าน ก่อกำเนิดเป็นละคร
หุ่นเงา

หลี่ฟูเหรินตายไปแล้ว องค์จักรพรรดิอันอยู่ดีก็ตายไปแล้ว นักพรต
รายนั้นก็เช่นกัน ทว่าหุ่นเงากลับยังมีชีวิตอยู่จวบจนปัจจุบัน

สรรพสิ่งต่างๆ บนโลก ทั้งมีรูปร่างและไม่มีรูปร่างต่างล้วนอายุขัย
ยืนยาวกว่ามนุษย์ด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้นคนจึงไม่เอาไหนที่สุด

เกาะไปเกาะมา นิ้วของช่างตงก็เย็นแข็ง อุณหภูมิตอนกลางคืน
ของทีนี้จะลดต่ำลงเรื่อยๆ เครื่องปรับอากาศทำความร้อนไม่ไหว เปิดจน
ร้อนที่สุดก็ไม่ได้ช่วยอะไร เขาเป่าปากลงบนมือทั้งสองข้าง ภูมันไปมา
จู่ๆ สายตาเขาก็หยุดอยู่บนนามบัตรเล็กๆ ในถังขยะใบนั้น

'...นามองขนาดนั้นเขียว ก็แค่ไก่เท่านั้นไม่ใช่หรือ'

ช่างตงค้อมตัวหยิบเอานามบัตรใบนั้นขึ้นมา หลังจากชะงักอยู่ครู่หนึ่ง
สุดท้ายเขาก็หยิบโทรศัพท์กดมันไปตามเบอร์ที่เขียนไว้ด้านบน

คนที่รับสายเหมือนจะเป็นมืออาชีพด้านการบริการ เขาถาม
"ไม่ทราบว่าคุณลูกค้าชอบแบบไหน ชอบผอมๆ หน้อยหรือชอบมีเนื้อ
มีหนังนิด ใสๆ หรือว่าเซ็กซี่ๆ พวกเราจะช่วยคัดเลือกให้ก่อน ส่งไป
คุณลูกค้าจะได้ไม่ผิดหวัง"

ช่างตงคิด "ผอมหน้อย ใสๆ...เซ็กซี่นิดๆ..."

เขาเองก็บอกไม่ถูกว่าเยี่ยหลิวซีเป็นจำพวกไหน เธอคล้ายเข็ม
ที่ซั่อยู่ระหว่างคำว่าใสกับเซ็กซี่ บางครั้งก็เอียงซ้าย บางครั้งก็เอียงขวา
แต่ทั้งหมดล้วนเป็นแค่การแสดง ไม่อาจปิดบังกลิ่นอายปีศาจบนตัวมิด

ผู้หญิงที่มาซื้อชั้นนี้

ตอนได้รับโทรศัพท์แจ้งว่ามีลูกค้า เธอกำลังดูบรรดาพี่สาวน้องสาว คลาไพบ์กันอยู่ในห้องเล่นไพนกกระจอกในโรงแรมที่อยู่ข้างๆ ดังนั้น พอคว่ำกระเป๋าก็ได้เธอก็รีบวิ่งมาทันที

พอเข้าลิฟต์เธอก็หยิบกระจอกออกมาเขียนลิปสติก แม่ปาก เต็มแป้ง หลังออกจากลิฟต์เดินมาหยุดอยู่หน้าประตูห้องข้างตง เธอ จงใจปลดกระดุมเสื้อลงสองเม็ด เผยให้เห็นขอบบราลูกไม้สีชมพู ขยับกระโปรงหนังตัวน้อยให้เข้าที่

เธอกดกริ่ง ยิ้มอย่างมีอาชีพ

พอประตูเปิดเธอก็ตะลึงไปชั่วขณะ

ข้างตงบอก "เข้ามาสิ"

ชั้นนี้เดินเข้าไปด้านใน สายตากวาดมองไปยังโต๊ะเล็กในห้องรับแขก ครั้นเห็นเครื่องมือแกะสลักสิบกว่าอันเรียงแถวสองประกายแวววาวแบบนั้น เธอก็ใจเต้นโครมครามลนลานหนัก

เธอพบเจอลูกค้าอ้วนหัวล้านปากเหม็นมากก็มาก ทว่าได้เจอลูกค้า อย่างข้างตงเข้า เธอกลับไม่รู้สึกลikeเหมือนถูกลอตเตอรี่ บรรดาสาวบริการ รุ่นก่อนล้วนแต่พร่ำสอนบอก 'ชายหนุ่มหน้าตาดี คนพวกนั้นขาดผู้หญิง ด้วยหรือไง ระวังตัวเอาไว้ให้ดีเถอะ ยิ่งแบบนั้นยิ่งวิตถาร โดยเฉพาะ พวกหล่อๆ ดูสะอาดๆ เจียบขีมิไม่คอยพูดค่อยจา เรียกใช้บริการแต่กลับ ไม่รีบร้อนขึ้นเตียง ทำทางแลดูน่าสนใจเป็นพิเศษพวกนั้น...'

ข้างตงมีคุณสมบัติตรงตามแบบทุกข้อ ยิ่งไปกว่านั้น ค่ำมีดีดึกตื่น อยู่ในห้องแท้ๆ แต่เขากลับยังสวมหมวกเบสบอลสีดำ ปิดบังใบหน้า ครึ่งหนึ่งไว้ได้ปีกหมวกอีก

ชั้นนี้กลืนน้ำลาย เมื่อสองสามวันก่อนเค้าแก่พาพวกเธอไปดูหนัง หนังเกาหลีเรื่องนั้นพูดถึงคนวิกลจริตที่เกี่ยวไล่ฆ่าหญิงขายบริการพลาง

เตือนพวกเธอให้รู้จักระวังตัว...คือนั่นหลังดูหนังจบเธอถึงกับฝันร้าย
ทำเอาสองวันมานี้เธอแทบไม่ต่างอะไรกับคนเป็นโรคหวาดระแวง

เธอพูดซ้ำๆ "ถ้าอย่างนั้น...ฉันไปอาบน้ำก่อน?"

ซางตงนั่งลงบนโซฟา ยื่นมือลูบแผ่นหนังที่ผ่านการแกะสลักแล้ว
"ค้างคืนสามร้อย แล้วอยู่เป็นเพื่อนคุยเท่าไร"

ชั้นนี้ครุ่นคิดจับใจ "ราคาเดียวกัน ไม่ลด เพราะชั้นนี้ฉันต้องมาหา
คุณทีนี่เลยรับลูกค้าต่อไม่ได้"

ซางตงควักธนบัตรใบละร้อยออกมาจากกระเป๋าเสื้อสามใบ
ใช้แก้วชาทับมันเอาไว้ "ผมเพิ่งมาถึง สนใจอยากเปิดร้าน แต่ไม่คุ้นเคย
กับทีนี่ เลยคิดจะหาคนท้องถิ่นคุยด้วยสักหน่อย สืบข่าวดูสักนิด"

ทีนี้แต่ก็แบบนี้ ชั้นนี้ถอนหายใจโผล่อก เธอ นั่งลงบนโซฟาตัวที่อยู่
ตรงกันข้าม "ถ้าแก่ ไม่ใช่ฉันว่าอะไรหรอกนะ คิดจะเปิดกิจการอย่าง
พวกเรา ไม่มีเส้นสาย ไม่มีทางทำได้"

ซางตงพูดน้ำเสียงราบเรียบ "ไหนลองว่ามาสิ"

เรื่องนี้ไม่ใช่ความลับทางการค้าอะไร ชั้นนี้เจ็ยแจ้วไม่หยุด
ไม่มีก่อนไม่มีหลัง นี่อะไรได้ก็พูดสิ่งนั้น

...ธุรกิจประเภทนี้สำหรับทีนี่แล้วจะออกมาทำเองไม่ได้โดยหลักๆ แล้ว
จะมีกลุ่มอยู่สองกลุ่มคอยรับพวกเธอเข้าเป็นสมาชิก คนในท้องถิ่นไม่มีใคร
กล้าทำงานแบบนี้ ดังนั้นสาว ๆ ทั้งหมดจึงเป็นคนต่างถิ่น แบ่งเป็นเหนือใต้
สองกลุ่ม ต่างฝ่ายต่างมีกลุ่มของตัวเอง มีถ้าแก่เป็นหัวหน้า

...เดิมทีพวกเขาสองกลุ่มต่างไม่ลงรอยกัน ต่อมาเพราะมีอีกกลุ่ม
คิดเข้าร่วมวงด้วย ทำให้เหนือใต้ร่วมมือ หลังขับไล่คนนอกออกไปได้
พวกเขาก็เริ่มแบ่งเค้ก แยกเขตอิทธิพลกัน เพราะชั้นนี้เป็นคนใต้ และ
สืบดาห์โรงแรมที่ซางตงพักก็เป็นรอบของกลุ่มใต้ปล่อยโฆษณา ดังนั้น
เธอถึงออกมาบริการลูกค้าได้ ส่วนสืบดาห์หน้าซึ่งก็คือพุ่มนี้ นามบัตร

โฆษณา ก็จะเป็นของอีกกลุ่ม

พูดๆ ไปชั้นนี้ก็เริ่มระบายความกลัดกลุ้ม

"หากินแบบนี้ลำบากจะแย่ คุณรู้หรือเปล่า คนอย่างพวกเรานอนเช้า ตื่นค่ำ ผิดพรรณหมองคล้ำ อดตาหลับขับตานอน ไหนยังจะต้องแต่งหน้าอีก ฉันทึ่งจะยี่สิบสองเอง ล้างเครื่องสำอางออกที่ไรเห็นก็แต่ใบหน้าอิดโรย ใครๆ ก็บอกว่านี่ว่าฉันอายุสามสิบกว่าแล้ว..."

ซางตงอ้อมมาคำหนึ่ง เขาทำเพียงนั่งฟังไม่พูดไม่จา ชั้นนี้เลยต้องพูด ไม่หยุด อยู่คู่เป็นเพื่อนแซกแบบนี้อันที่จริงก็เหนื่อยไม่ใช่เล่นเหมือนกัน

เธอเดินหัวสมองจนเกลี้ยง เรื่องราวใกล้เคียงอะไรเธอล้วนเล่าออกมา จนหมด "พวกเราทำงานเล็กงาน ส่วนใหญ่ก็เที่ยงคืน เดินกลับบ้านค่ำมืด อันตรายมาก ปีที่แล้วมีพี่น้องตั้งหลายคนถูกพวกพวกวิธิตารเดินตาม ทุกคนต่างบอกว่าคนคนนั้นหน้าเหมือนผี..."

ซางตงนึกสนใจ "หน้าเหมือนผี?"

ชั้นนี้ทำมือทำไม้ประกอบ "ก็มันคลุมหน้าด้วยหนังนิ่มๆ โผล่ออกมา แต่ตากับจมูก ค่ำมืดตึกตึ้น น่ากลัวจะตาย โชคดีที่ยังไม่เคยเกิดอะไรขึ้น... ต่อมาพวกเราเลยยอมจ่ายเงินค่ารถเพิ่ม ให้ช่วยรับส่ง ขาหนึ่งสับหวน..."

ซางตงถาม "มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อเยี่ยหลิวซี คุณรู้จักหรือเปล่า"

ชั้นนี้รู้สึกงุนงง พี่น้องของเธอล้วนแต่ชื่อภาษาอังกฤษ อย่างแมรีเออ อแมนด้าเออ ไคลีเออ ไม่มีสักคนที่จะชื่อเยี่ยหลิวซี ชื่อนี้ฟังดูเหมือนเป็นชื่อจริงมากกว่า ใครจะใช้ชื่อจริงมาทำงานแบบนี้กัน เกิดข่าวแพร่สะพัด ไปถึงบ้านเกิด จะเอาหน้าไปซุกไว้ที่ไหน

ซางตงบอกไปออกมาประโยคหนึ่ง "ตอนกลางวันขายแคนตาอูบ อยู่ที่ทางแยกบนถนน"

ชั้นนี้นึกขึ้นได้ทันที "อ้อ คุณหมายถึงผู้หญิงคนนั้น! พวกเราไม่เคยคุยกัน เธอมักจะไปร่วมวงอยู่กับพวกสาวๆ ภาคเหนือโน้น น่าจะเข้ามา

หากินอยู่กับทางนั้น"

จั้นหรือ...

ชั้นนี้เป็นคนฉลาด "พูดมาตั้งมากมาย ที่แท้คุณก็อยากรู้เรื่องเธอนี่เอง พรุ่งนี้ก็ถึงเวลาโฆษณาของทางโน้นแล้ว คุณลองถามดูได้"

ชั้นเื่อยอมเปิดปากเล่า ทว่าซางตงกลับไม่ได้เ็นก็อยากรู้เบื้องลึกเบื้องหลังอะไรของเยี่ยหลิวซี

ขอแค่พาเขาไปหาศพของซ่งยางได้ อีกฝ่ายจะขายแคนตาลูปหรือขายบริการ เป็นหญิงหรือชาย...ก็ไม่มีสำคัญ

ซางตงนอนหลับไม่รู้เรื่องรู๊ราว เขาฝันถึงพายุทราย ทรายเคลือบตัวราวกับหมอกสีทอง กลิ้งม้วนผ่านทางหลวงลาดยางดำเค่อล่าหมากานหงหลิว* พุ่มแล้วพุ่มเล่าเปลี่ยนทรายสีเหลืองให้กลายเป็นสุสานสูงหลายเมตร

ในฝันไม่มีคน ไม่มีภัยพิบัติ ไม่มีเสียง

ฝันเช่นนั้นสำหรับเขาแล้วเรียกได้ว่าเป็นฝันดี

เขาตื่นขึ้นมาเที่ยงตรงพอดี ซางตงมุ่งหน้าไปหาเยี่ยหลิวซี

เธอกำลังสาละวนผ่าแคนตาลูปกินเอง ก้มหน้ากัดได้คำเดียวก็มองเห็นเงาของใครบางคนทอดลงมา

เยี่ยหลิวซีวางแคนตาลูปในมือลงแล้วเซ็ดมุมปาก ก่อนเลิกคิ้วน้อยๆ "ซื้อแคนตาลูป?"

เธอจำเขาไม่ได้

ซางตงยืนนิ่งไม่ขยับ ดวงอาทิตย์สาดแสงอบอุ่นลงบนใบหน้าเขา

เยี่ยหลิวซีหรีตามองดูซางตง ดวงตาของเธอชี้ขึ้นเล็ๆ ตอนแววตา

* หงหลิว เรียกกันอีกชื่อว่าร่าเคือ (Saltcedar) หรือทามาริกซ์ (Tamarix) เป็นไม้พุ่มโค้งผลัดใบที่มีลำต้นสีแดง

สองประกายมันดูคล้ายบริสุทธิ์ไร้เดียงสาไม่มีจิตคิดร้าย ทว่ารอยยิ้มกลับประหนึ่งสามารถมอมเมาจิตใจคน เชื่อว่าถ้าในสิบคนต้องคิดว่าเยี่ยหลิวซีคนนี้ไม่ใช่ตัวอันตรายอะไร

เธอจำเขาได้แล้ว รอยยิ้มฉาบแผ่วไว้ซึ่งความหมายบางอย่าง เธอเอ่ยปากชมเขาก่อน "ไม่ปลอมตัวเป็นคนแก่แล้ว? แบบนี้ดูหล่อดีออก"

ขณะกำลังพูดเธอก็ลากเอาเก้าอี้พับผ้าใบตัวหนึ่งออกมาจากบนรถตบฝุ่นบนผ้า โยนมันมาให้เขา

ซางตงรับมันไว้ด้วยมือข้างเดียว เขาไม่ได้นั่ง ทว่าใช้มืออีกข้างหยิบเอาภาพถ่ายใบนั้นออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

เยี่ยหลิวซีหลุดหัวเราะออกมาคำหนึ่ง "รีบเข้าเรื่องเร็วขนาดนี้เชียว จะไม่ตกทายกันสักหน่อยก่อนหรือไง ฉันกำลังคิดว่าจะผ่าแคนตาลูปเลี้ยงคุณอยู่เชียว"

เยี่ยหลิวซีพูดพลางดึงภาพถ่ายใบนั้นไปแล้วคืบมันด้วยสองนิ้ว พลิกข้อมือหันภาพไปทางซางตง "คุณไม่นึกสงสัยบ้างหรือว่าบางทีภาพนี้ฉันอาจทำปลอมขึ้น"

ซางตงตอบ "สัญญาตามกฎหมายของผู้หญิงแม่นยำเป็นพิเศษ ผมตั้งใจจะขอขงยางแต่งงาน ถึงจะไม่ได้บอกเธอ แต่เธอก็ยังคงทายถูก ถึงกับจงใจซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่เพื่อการนี้โดยเฉพาะ คือนั่นตอนอยู่ในเต็นท์ เธอเปลี่ยนไปใส่ชุดนี้เป็นครั้งแรกแล้วถามผมว่าสวยหรือเปล่า ผมยังไม่ทันได้แสดงความคิดเห็นอะไร เสียงกระดิ่งลมข้างนอกก็ดังลั่น"

กระดิ่งลมที่วาก็คือขวิดเหล่านั่นเอง ตอนตั้งแคมป์เขาซึ่งเชือกไว้เส้นหนึ่ง แขนงขวิดเหล่านางๆ กันประมาณหนึ่ง...นอกจากแขนงเล่นสนุกๆ แล้วยังใช้บอกทิศทางลมได้ด้วย ขวิดแก้วมีน้ำหนัก เสียงที่เกิดขึ้นดังลั่นแบบนั้นแสดงว่าลมต้องรุนแรงไม่ใช่เล่น

พอเลิกประตูดื่นท์ออกไปดู เขาก็มองเห็น 'หัวน่าน' ที่เป็นสัญลักษณ์

ของเนินทรายเอ่อโถงถูกพายุทรายบดบัง เกิดเป็นหมอกทรายยามกลางคืน

เสื้อผ้าชุดใหม่ของช่งยาง กระโปรงยาวสีแดงสดใสนั้น เธอไม่เพียง
เพิ่งได้ใส่มันเป็นครั้งแรก แต่ยังกลายเป็นชุดไว้ทุกข์ที่ได้สวมเป็นครั้งสุดท้าย
รูปสักรูปก็ยังไม่ทันได้ถ่ายเก็บไว้ เธอในเวลานั้นผมเผ้ายุ่งเหยิง ปลิวไสว
อยู่ท่ามกลางฝุ่นทรายที่โถมกระหน่ำใส่สันเขาทะเลทราย ไม่ต่างอะไรกับ
ที่ปรากฏอยู่บนภาพถ่ายตรงหน้า

เยียนหลิวซีพอใจกับคำตอบของซางตง "คำถามข้อที่สอง สันเขา
ทะเลทรายที่เห็นในภาพอยู่แถวไหน"

คำว่าหย่าตันหรือสันเขาทะเลทรายนั่นอันที่จริงเป็นภาษาของ
ชาวอุยกูร์ ความหมายของมันคือ 'เนินดินสูงชันอันตราย' ลักษณะ
ภูมิประเทศเช่นนี้มีอยู่ทั่วดินแดนทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ บางแห่ง
ด้วยเพราะลักษณะพิเศษเฉพาะตัว ทำให้มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่รู้จัก
ไปทั่ว อย่างซานหลงซา (ทรายสามคันดิน) ที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของ
둔หวงที่ถูกขนานนามว่าหมวกุ้ยเฉิง หรือวูเออร์เหอที่ตั้งอยู่แถวๆ
เค่อหลานมาอีที่ถูกเรียกว่าเฟิงเฉิง (เมืองแห่งลม) และก็แถวๆ แม่น้ำซูลือ
ที่ถูกเรียกว่าเมืองเหรินโถวเกอตา (เมืองหวัชชนะ)

และยังมีพวกไม่ค่อยมีชื่อเสียงเล็กน้อยอีกจำนวนมาก บางครั้ง
ขับออฟโรดอยู่ดีๆ จู่ๆ ก็ปรากฏให้เห็นอยู่ข้างทางเป็นผืนเล็กๆ นั่นก็คือ
สันเขาทะเลทรายเช่นกัน

ดังนั้นมันเป็นสันเขาทะเลทรายแถวไหนกัน

ซางตงตอบ "หลงเฉิง"

"คุณรู้ได้อย่างไร"

ซางตงชี้ไปที่ภาพถ่าย "เนินดินในภาพมีส่วนผสมของเกลืออยู่
ค่อนข้างมาก รวมถึงหินยิปซัมด้วย เทียบกับสันเขาทะเลทรายที่อื่นแล้ว
สีของมันค่อนข้างไปทางขาวเทา ตอนกลางวันหากแสงอาทิตย์ดีๆ สะกั

มันจะส่องประกายสีเงินยวงไม่ต่างอะไรกับเกล็ดปลา ดังนั้นคนสมัยโบราณจึงเรียกที่นี้ว่าไป๋หลงตวย (เนินมังกรขาว) ปัจจุบันมันถูกผนวกเข้ากับหลงเจิง เรียกรวมๆ กันว่าสันเขาทะเลทรายหลงเจิง"

เยี่ยหลิวซีพูดใส่เขาจอตๆ "ทำไมถึงไม่คิดบ้างล่ะว่าสีขาวยาวเท่าที่เห็น อาจเป็นหิมะน้ำค้างแข็งก็ได้"

"หากหิมะตกมันย่อมต้องขาวโพลนไปทั่ว ไม่เหมือนอย่างในภาพ น้ำค้างแข็งเกิดจากการควบแน่นของไอน้ำ จะปรากฏให้เห็นได้ก่อนหลังอาทิตย์ขึ้น แต่ในภาพเป็นตอนเที่ยงตรง แสงอาทิตย์จ้าแบบนั้น น้ำค้างแข็งย่อมละลายไปหมดก่อนหน้านี้แล้ว"

เยี่ยหลิวซี "อ้อ..."

เธอลากเสียงยาว เห็นได้ชัดว่าพึงพอใจกับคำตอบของเขา หลังจากนั้นก็หันกลับไปหยิบมีดผ่าแต่ง หั่นแคนตาลูปออกเป็นสองส่วน

แคนตาลูปสี่เหลี่ยมทอง ฉ่ำน้ำ หอมสดใหม่

เยี่ยหลิวซียื่นแคนตาลูปให้ข้างตง "คุณพาฉันไปหลงเจิง ฉันพาคุณไปหาศพขงยาง"

ไม่ใช่คำเสี่ยงปรึกษาหารือ ข้างตงมองคู่อีกฝ่ายปราดหนึ่ง เขาไม่เอือมมือออกไปรับแคนตาลูปที่อีกฝ่ายยื่นส่งให้

เยี่ยหลิวซียิ้มอบอุ่น น้ำเสียงอ่อนโยนแผ่แข่งกร้าว "หาคนนำทางเข้าหวั่นบู๊พัวนั้นไม่ยาก ทว่าคุณไม่มีทางหาคนที่รู้วศพของขงยางอยู่ที่ไหนได้"

ข้างตงยังคงไม่รับ "ภาพถ่ายนั้นมันเรื่องอะไร เนินทรายเอ๋อโถว ห่างจากไป๋หลงตวยไกลโข ทำไมศพของขงยางถึงไปอยู่ที่นั่นได้ แล้วทำไมศพของเธอถึงถูกผนึกฝังอยู่ในเนินดินแบบนั้น"

เยี่ยหลิวซีหมดความอดทน "ฉันจะรู้ได้ยังไง ฉันแค่ช่วยค้นหาเธอก็เท่านั้น ส่วนคุณก็แค่มาเป็นคนนำทางให้ฉัน อยากทำก็ทำ ไม่อยากทำ

ก็ยกเลิก"

ยังไม่ทันพูดจบเยี่ยหลิวิซีก็คว้ามือ แคนตาลูปขึ้นนั้นหล่นร่วงลงพื้น
ข้างตงยื่นมือรับตามสัญญาตามแต่กลับรับได้เพียงความว่างเปล่า
แคนตาลูปยังอยู่ในมือของเยี่ยหลิวิซี เธอแค่แสร้งทำเท่านั้น ทันที
ที่ปล่อยมือเธอก็รีบพลิกมือรับ ชิงตัดหน้าแย่งมันไปก่อนจะถึงมือเขา
หลังจากนั้นก็ยืมวางมันลงบนมือว่างเปล่าของข้างตง "ในเมื่อรับแล้ว
งั้นก็แปลว่าโอเค ตกลงกันตามนี้ มือถือ"

ข้างตงยื่นมือถือให้อีกฝ่าย เยี่ยหลิวิซีโทรหาตัวเอง พอโทรศัพท์ดัง
เธอก็วางสาย ก่อนจะยื่นกลับให้ข้างตง "พร้อมออกเดินทางเมื่อไหร่ก็
โทรมาบอกให้ฉันรู้ ตอนกลางวันฉันอยู่ที่นี่ ถ้าหาไม่เจอก็โทรมา"

เยี่ยหลิวิซีพูดเองเออเองหมด ดูท่าเขาคงไม่มีโอกาสต่อรองอะไรได้อีก
ข้างตงไม่อยากจะถามยาวสาวความยืด ขณะที่หันหลังเตรียมเดินจากไป
เยี่ยหลิวิซีก็เรียกชื่อเขา

"นี่ ข้างตง"

ข้างตงหันหน้ากลับไป

"คุณพักอยู่ที่โรงแรมไซ่ไหม"

ข้างตงอ้อมออกมาค้ำหนึ่งพร้อมชี้นิ้วไปที่โรงแรม โรงแรมที่เขาพัก
จัดเป็นโรงแรมที่ดีที่สุดในน้ำฉี อีกทั้งยังเด่นสะดุดตาที่สุดด้วย

"ตอนกลางวันฉันฉวนะไปอาบน้ำที่นั่นได้หรือเปล่า" เธออธิบาย
"ไหนๆ คุณก็จ่ายค่าห้องแล้ว จะได้ไม่ต้องจ่ายค่าน้ำไปเปล่าๆ ฉันเองก็ได้
ประหยัดเงินไม่ต้องจ่ายค่าอาบน้ำสาธารณะด้วย"

ข้างตงขมวดคิ้ว "บ้านคุณไม่มีห้องน้ำ?"

เยี่ยหลิวิซีหยิบมิดผ้าแดงขึ้นมาถือ เคาะสันมีดลงบนห้องโดยสาร
สองที่ เสียงดังตึงๆ

"ฉันพักอยู่ในรถ"

ช่างตงเอารถไปใช้ที่สภาพที่ร้านขายอะไหล่รถยนต์ที่ใหญ่ที่สุดในตำบลก่อนออกเดินทาง ช่างซ่อมที่รับรถพอเห็นรถดูไม่เตะตา แรกๆ ก็แสดงที่ทำไมใส่ใจอะไรนัก แต่พอถึงตอนตรวจเช็คสภาพโดยละเอียด เขาก็อุทานออกมาเป็นพักๆ "คุณนี่รู้จักจริงจางๆ ดัดแปลงได้สุดๆ เลย!"

ช่างตงไม่ได้ปริปากพูดอะไร ทำเพียงนั่งขัดสมาธิอยู่กับพื้น ยืมกระดาษปากกาจากพวกคนงาน ลงมือวาดภาพเส้นทางซ้ำๆ

สองปีแล้ว เวลาส่วนใหญ่ของเขาล้วนถูกใช้ไปกับพื้นที่ไม่กี่ตารางเมตรหลังเวทีในโรงละครบนถนนหุ่ยหมิน บนพื้นที่คับแคบมีก็แต่หุ่นงาที่โลดแล่นอยู่บนฉากเท่านั้น แต่แล้วจู่ๆ ก็เหมือนมีพายุโหมกระหน่ำ เปลี่ยนเสียงจ๊อกรั่วจ๊อกรั่วแจ้วแจ้วสลับลานตาที่อยู่รายรอบให้กลับกลายเป็นฝุ่นเล็กละเอียด ครั้นกวาดตามองไปรอบๆ เขาก็เห็นตัวเองอยู่ท่ามกลางทะเลทรายโกบีหมื่นหลี่

เขารู้อยู่แต่แรกแล้วว่าต้องมีสักวันที่เขาจะกลับไปที่นี่ คนตายสิบแปดคน เขามีสิทธิ์อะไรถึงรอดตายอยู่คนเดียว

ปากกาเลื่อยลดคดเคี้ยวเกิดเป็นเส้นทางคดเคี้ยวอยู่บนกระดาษ ทุกจุดล้วนราวสลักอยู่ในหัวสมองเขา

เส้นทางบนหลังปู้พัวจะวิ่งตัดผ่านจากตะวันออกไปตะวันตก ดังนั้นไม่ว่าจะเริ่มจากตรงไหนก็เหมือนกัน แต่หากเริ่มต้นที่ด่านอวี๋เหมิน คนวงในจะเรียกมันว่าชีซุอวี๋เหมิน (ตะวันตกออกจากอวี๋เหมิน)

เขามองดูเส้นทางที่เขาวาดไว้

ด่านอวี๋เหมิน...หมัวกู่เฉิง ซานหล่งซา...จุดที่เมิงจยาหมู่หายสาบสูญ...เนินหงหลิว...ตำบลหลัวปู้พั่ว...หูซิน...สุสานอวี๋ฉุนซุ่น...หลงเฉิง

'หลงเฉิง' เขาวาดวงกลมวงแล้ววงเล่าไว้รอบสองคำนี้

ศพของซ่งยาง ทำไม่ถึงไปปรากฏอยู่ที่นั่นได้

ใจกลางทะเลทรายมีเรื่องเล่าขานแปลกประหลาดอยู่เรื่องหนึ่ง...

คนที่ตายอยู่ในทะเลทราย แต่ไหนแต่ไรศพของพวกเขาล้วนหาไม่พบ นั่นก็เพราะว่าได้ทะเลทรายสูงๆ ต่ำๆ นั้นมีวิญญาณที่มองไม่เห็นซ่อนอยู่ พวกมันจะอาศัยลมพายุนำพาร่างของคนตายไปนั้นมานี่ อยู่กลางทะเลทรายโกบี จนออกพันรัศมีร้อยพันหลี่

นอกจากขงยางแล้วยังมีคนอื่นๆ อีก เป็นไปได้หรือไม่ว่าพวกเขาเองก็ถูกผีฝังอยู่ในเนินดินสีขาวเท่านั้น

กว่ารถจะตรวจสภาพซ่อมแซมเรียบร้อยก็ตกค่ำ อะไหล่บางตัวไม่มีของ ต้องรอวันพรุ่งนี้ถึงจะจัดหาให้ได้ ขางตงกินบะหมี่อยู่ในร้านอาหารข้างๆ ก่อนจะเดินกลับโรงแรม

พอถึงหน้าประตูโรงแรม มองผ่านประตูกระจกเข้าไป เขาก็พบว่าห้องโถงโรงแรมในเวลานี้ไม่เหมือนกับเมื่อสองวันก่อน หญิงสาววัยรุ่นในชุดย้วยวนสองสามคนกำลังนั่งพูดคุยกันอยู่บนโซฟา ไม่รู้ว่ากำลังคุยเรื่องน่าขันอะไรถึงได้หัวร่ออหายนกันแบบนั้น

ส่วนที่บริเวณหน้าลิฟต์ มีหนุ่มสาวคู่หนึ่งกำลังโอบกอดพากันเดินขึ้นชั้นบน ผู้หญิงคนนั้นดูคุ่นตาไม่ใช่่น้อย

เยี่ยหลิวซี?

ขางตงนึกขึ้นได้ถึงคำพูดของชั้นนี้

'...พรุ่งนี้ถึงเวลาโฆษณาของทางโน้นแล้ว'

เหนือไ้มีความแตกต่างกันจริงๆ ทางใต้ค่อนข้างกระมิดกระเมี้ยน ส่วนโฆษณาของพวกทางเหนือกลับทำกันอย่างใจแจ้ง

ในเมื่อคืนนี้เยี่ยหลิวซีหาห้องพักได้แล้ว งั้นเธอก็คงไม่จำเป็นต้องไปอาบน้ำที่ห้องของเขา

ขางตงผลักประตูเดินไป ตอนก้มหน้าเดินผ่านโซฟา เสียงกระซิบสองสามประโยคก็ดังลอยมาเข้าหูเขา

"เขาแอบวางยาหลิวซี เธอเห็นหรือเปล่า"

"เห็นแล้ว คงนึกอยากเล่นอะไรพิเรนทร์ๆ แต่กลัวชาวบ้านจะไม่เล่นด้วยแน่...คืนนี้ตานั่นได้สบายตัวแหงๆ"

"ฉันไม่ได้เอ่ยปากเตือน ไหนๆ หล่อนก็ยินดีตามชาวบ้านเขาไปอยู่แล้วนี่..."

คนพวกนั้นหัวเราะคิกคัก วงการนี้แต่ไหนแต่ไรไม่มีคำว่าน้ำใจอยู่เป็นทุนเดิม เพราะชีวิตตัวเองไม่สมปรารถนา ถึงได้ยินดีตอเห็นผู้อื่นโชคร้าย

ช่างตงขมวดหัวคิ้ว เดินไปกดปุ่มที่ลิฟต์ แยกที่เดินขึ้นบันไดไป ส่วนใหญ่ล้วนพักอยู่ชั้นสอง ส่วนคนที่อาศัยอยู่ชั้นสามขึ้นไปต่างใช้ลิฟต์

ลิฟต์มาถึงแล้ว ช่างตงเข้าไปกดเลขชั้น ไม่มีคนอื่นโดยสารลิฟต์มาด้วย ประตูลิฟต์ปิดลงช้าๆ ภายในลิฟต์เล็กแคบ ผ่นสีด้านล้วน มีแต่โฆษณา แม้แต่บนพรมก็ยังพิมพ์สโลแกนภักดีตาการ บอกชัดเจนว่าปีนี้ทั้งปีลดสิบห้าเปอร์เซ็นต์

นี่คือ 'งาน' ของเยี่ยหลิวซี ไม่ว่าจะเป็นแขกแบบไหน เชื่อว่าเธอคงเคยพบเจอมาหมดแล้ว เธอไม่จำเป็นต้องยุ่งเรื่องชาวบ้าน

ครันลิฟต์เคลื่อนมาถึงชั้น ช่างตงก็เดินออกจากลิฟต์ ขณะกำลังใกล้จะถึงห้อง จู่ๆ เขาก็ลั้งเล

มีคนวางยาเธอ ว่ากันตามหลักแล้วเขาควรเอ่ยปากเตือนเธอสักหน่อยถึงจะถูก

เขาเดินผ่านประตูห้องลงไปยังชั้นสองผ่านทางบันไดหนีไฟ

ระเบียงทางเดินเรียบสงัด

เพราะห้องโถงของโรงแรมยกสูง พื้นที่ของชั้นสองจึงถูกบีบ ห้องมีจำนวนไม่มาก ล้วนถูกจัดวางไว้ฝั่งเดียว ประตูหันเข้าหาระเบียงทางเดิน ห้องสองสามห้องที่ไฟเข้าพักไม่ติดแสดงว่าเป็นห้องว่าง ส่วนห้องที่มีคนเข้าพักมีอยู่ด้วยกันสิบกว่าห้อง แต่มีอยู่เพียงห้องเดียวที่หน้าห้อง

แขวนป้าย 'ห้ามรบกวน'

ซางตงเดินเข้าไปเคาะประตู แต่กลับไม่มีใครตอบ เขาเคาะประตู
หนักมือขึ้น "เยี่ยหลิวซี?"

เขาลองเคาะอยู่หลายครั้ง แต่ด้านในกลับไม่มีความเคลื่อนไหว
ซางตงก้มหน้ามองดูกลอนประตูในตอนนั้นเองจู่ๆ ก็มีเสียงคนดังขึ้นจาก
ทางด้านหลัง "คุณเรียกฉันนี่หรือ"

ซางตงหันหน้ากลับไปอย่างรวดเร็ว

เป็นเยี่ยหลิวซีจริงๆ มือซ้ายของเธอถือตะกร้าอาบนํ้ากับถุงเสื้อผ้า
มือขวาถือรองเท้าแตะคู่หนึ่ง สีหน้าประหลาดใจยิ่งกว่าเขา "คุณรู้อยู่แะใจ
ว่าฉันไม่มีเงินพักโรงแรม แล้วทำไมถึงมาเคาะประตูห้องพักแขกตะโกน
เรียกชื่อฉันแบบนี้"

ซางตงชักมือกลับ "ทำไมคุณถึงอยู่ที่นี่"

"พวกเราตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือไม่ว่าตอนกลางคืนฉันจะไปอาบนํ้า
ที่ห้องคุณ รถของฉันจอดอยู่ที่ลานจอดรถด้านหลัง เดินตามบันไดขึ้นมา
ได้ยินเสียงคุณกำลังเรียกชื่อฉันอยู่...คุณบอกว่าพักอยู่ชั้นสามไม่ใช่หรือไม"

ซางตงบอก "ผมจำคนผิด"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3qFWXQE>